

KAUZA BIBLIA

Naozaj odvážne vyhlásenie?

„KEBY SOM SA STAL SVEDKOM JEHOVOVÝM, MUSEL BY SOM SA ZRIEKNUŤ BIBLIE A PRESTAŤ JU POVAŽOVAŤ ZA BOŽIE SLOVO.“

Znie to odvážne? Paradoxne? Ale je to naozaj tak. Uvažujte!

Malý príbeh na lepšie pochopenie

Predstavte si, že za Vami príde človek a povie Vám:

- Mal by si začať veriť v Boha v to, že raz príde súd a že by si sa mal polepšiť!

A Vy mu odpoviete:

- No ale prečo? Prečo by som tomu mal veriť?

A on:

- Lebo je to napísané v Biblii! Tam je aj napísané, ako by si mal žiť a konať!

A Vy sa zadivíte:

- Prečo by som mal veriť Biblii viac, než sebe? Alebo – prečo Biblii a nie napríklad Koránu. Védam, alebo sútram budhistov? Alebo Kabale? Prečo Biblii?

A on Vám, samozrejme, povie:

- No, pretože Biblia je Božie slovo! Je to neomylná PRAVDA!

Vy sa zadivíte a poviete:

- No, človeče, to už niečo je! Ale, prosím ťa, povedz mi, odkiaľ viete, že Biblia tým Božím slovom naozaj je?

A on Vám trochu nesúvislo začne vysvetľovať:

- No, vieš, my si to... tak nejak... myslíme. Vieš, ľudia odjakživa považovali Bibliu za Božie slovo, tak ním hádam aj bude, nie?

V tej chvíli sa zadržíte a poviete mu:

- Len Vaša mienka? Akože ja mám teraz absolútne podriaďiť svoj celý život niečomu, čo hovorí Biblia a považovať ju za neomylnú normu celého svojho života len preto, že VY STE TEJ MIENKY, že Biblia je Božím slovom???

A on Vám povie:

- No... hej!“

A Vy sa nezdržíte a poviete mu:

- No dobre, ale... prečo neuveriť namiesto Vás susedovi, ktorý tvrdí, že Biblia je hovadina? Alebo prečo neuveriť Koránu, veď aj ten považujú odjakživa milióny ľudí za Bohom zjavenú Pravdu! A na Východe ľudia odjakživa neochvejne veria, že večná a spoľahlivá pravda pre ľudský život je zapísaná vo Védach a v Knihe mŕtvych a Kandžúre a v sútrach! Povedz mi, prečo by som mal radšej veriť VAŠEJ mienke a nie ICH – alebo nie SVOJEJ?

A on pokrčí plecami a povie:

- No vieš, my sme toho názoru, tej mienky, že podľa nás je Božím slovom Biblia – a preto sme toho názoru, že by si mal tomuto nášmu názoru (ľudskému, omylnému, obmedzenému) bezvýhradne a bezpodmienečne uveriť a prijať Bibliu ako neomylné slovo od Boha!

Už je nám to jasné, že?

Silu reťaze určuje jej najslabší článok

Predstavte si, že Boh naozaj chce, aby mali k dispozícii neomylnú pravdu. Čo je k tomu potrebné? Potrebná je nasledovná reťaz:

- **NEOMYLNÝ Boh**
- **ktorý NEOMYLNÝM a spoľahlivým spôsobom vyhlási**
- **Bibliu za NEOMYLNÉ Božie slovo**
- **a zabezpečí jej NEOMYLNÝ výklad tak, aby bolo možné Pravdu, v nej obsiahnutú, aj spoľahlivo a neomylnne pochopiť**
- **a tak spoznať PRAVDU.**

Ak sa ktorákoľvek časť reťaze pretrhne, Biblia PADÁ!!! Konkrétne:

- **Ak by nejestvoval neomylný Boh, nemôže nám zanechať neomylnú Bibliu.**
- **Ak Boh neomylnne nedá najavo, že má v úmysle dať nám Bibliu ako neomylný zdroj Božej pravdy, potom vlastne ani nevieme, či vôbec má nejaká Biblia jestvovať a všetky diskusie o Biblii (a Biblia samotná) sa tak z oblasti neomylnnej Božej pravdy presúvajú do oblasti ľudských dohadov a špekulácií, nanajvýš pochybných.**
- **Nakoniec ak Boh nezabezpečí neomylný spôsob interpretácie Biblie, tak síce máme**

v ruke knihu s neomylnou pravdou, ale so žiadnou zárukou, že sme ju pochopili správne a spoznali tak naozaj PRAVDU a nielen nejakú MIENKU. Takže ak sa stretne Mormon s Adventistom, Jehovistom, Katolíkom, Luteránom, Kalvínom, Moonovcom, s privržencom Nwe Age a členom Weinfurterovej ezoterickej spoločnosti – a každý z nich chápe slová v Biblii inak – kto z nich ju chápe správne? Chápe ju vôbec niekto z nich správne? A ak ju chápeme my sami inak, než všetci oni ostatní – prečo by sme sa nemali držať svojho názoru? Mienka ako mienka, nie? prečo by sme sa vôbec mali nejakého názoru absolútne držať, keď ide len o názor, ktorý je skôr chybný, alebo skreslený, než pravdivý?

Ak je tu naozaj Boh a ak mal naozaj v úmysle zanechať nám Bibliu ako Božie slovo – a ak nie je úplne nemožným amatérom a nešikom – tak potom nám musel túto reťaz naozaj zanechať celú a neporušenú!

Ako to teda je?

Ako to v skutočnosti je?

Pred érou Ježiša Krista

Táto logická postupnosť je jasne viditeľná už v ére Starého zákona. Vezmime si teraz starozákonné knihy len ako historické dokumenty. Čo hovoria?

• **Na začiatku bol Boh, ktorý viditeľne a hmatateľne oslovil Mojžiša a úplne nespochybniteľne mu dosvedčil, že je naozaj Bohom:**

„² Tu sa mu zjavil Boží anjel v ohnivom plameni z trňového kríka. Keď naň hľadel, videl, že trňový krík horí plameňom, ale nezhára. ³ Vtedy si Mojžiš povedal: „Pôjdem a obzriem si ten čudný jav. Prečo trňový krík nezhorí.“ ⁴ Keď Pán videl, že prichádza, aby si to obzrel, Boh naňho z trňového kríka zavolať: „Mojžiš, Mojžiš!“ On odpovedal: „Tu som.“ ⁵ I hovoril mu: „Nepribližuj sa sem! Zobuj si z nôh obuv, lebo miesto, na ktorom stojíš, je zem svätá!“ ⁶ A pokračoval: „Ja som Boh tvojho otca Abraháma, Boh Izáka a Boh Jakuba.“ Vtedy si Mojžiš zakryl tvár, lebo sa bál pozrieť na Boha. ... ⁶ A Pán mu hovoril ďalej: „Vlož si ruku do záňadria!“ I vložil si ruku do záňadria a keď ju vytiahol, ruka bola malomocná ako sneh. ⁷ Potom mu povedal: „Opäť si vlož ruku do záňadria!“ On opäť vložil ruku do svojho záňadria a keď ju zo záňadria vytiahol, div, bola ako ostatné jeho telo.

(Ex 3,2–6; 3,6n)

Mojžiš teda s istotou, absolútne neomylné vie, že stretol Boha a neomylné vie, že ten, kto k nemu hovorí, je sám Boh. Príbeh ale pokračuje.

• **Mojžiš potom prichádza k Izraelitom – a Boh ho pred ich očami jasne a nespochybniteľne potvrdzuje ako svojho posla a hovorcu:**

„⁹ „Keď bude faraón od vás žiadať: „Nože, urobte zázrak!“ , povieš Áronovi: „Vezmi svoju palicu a hod' ju pred faraóna!“ , a premení sa na hadiu potvoru.“¹⁰ Potom Mojžiš a Áron išli k faraónovi a robili tak, ako im prikázal Pán. Áron hodil svoju palicu pred faraóna pred jeho služobníkov a ona sa premenila na hadiu potvoru. ...²⁰ A Mojžiš a Áron urobili tak, ako im prikázal Pán. Zdvihol svoju palicu pred faraónom a jeho služobníkmi, udel nílsku vodu a všetka nílaska voda premenila sa na krv.²¹ Ryby v Níle podochli a Níl zapáchal tak, že Egypťania nemohli piť z Nílu vodu. A krv bola v celej egyptskej krajine. ...¹² Potom Pán povedal Mojžišovi: „Povedz Áronovi: „Vystri svoju palicu a udri prach zeme, aby sa po celej egyptskej krajine premenil na komáre!“¹³ Aj tak urobili. Áron vystrel ruku so svojou palicou a udel prach zeme. I nastali komáre na ľuďoch a na dobytku. Všetok prach egyptskej krajiny sa premenil na komáre.¹⁴ Aj zaklínači robili podobne, aby vyvolali komáre, ale im sa to nepodarilo. Boli teda komáre na ľuďoch i na dobytku.¹⁵ Tu povedali zaklínači faraónovi: „To je Boží prst!“ ...¹ Potom Pán povedal Mojžišovi: „Chod' k faraónovi a povedz mu: „Toto hovorí Pán, Boh Hebrejov: Prepust' môj ľud, aby mi slúžil!“² Lebo ak odprieš prepustiť ho a budeš ho zdržiavať,³ Pánova ruka bude na tvojom dobytku na poli, na koňoch, osloch, ťavách, býkoch a ovciach ako hrozná nákaza.⁴ Pán však urobí rozdiel medzi izraelským a egyptským dobytkom a z toho, čo patrí Izraelitom, nezahynie ani kus.⁵ Pán označil aj čas, keď povedal: „Zajtra to Pán urobí v krajine.“⁶ A Pán to nasledujúci deň urobil: pohynul všetok egyptský dobytok, kým z izraelského dobytku nezahynul ani jeden kus.⁷ Faraón si to dal zistiť, a naozaj z izraelského dobytku nezahynul ani jeden kus. ...²² I vystrel Mojžiš ruku k nebu a v celej egyptskej krajine nastala hustá trojdňová tma.²³ Nik nevidel druhého a tri dni sa nemohol nik pohnúť zo svojho miesta. Izraeliti však mali všetci svetlo vo svojich príbytkoch.

(Ex 7,9n.20n; 8,12–15; 9,1–7; 10,22n)

Ešte veľkolepejšie Boh Mojžiša potvrdil pri Červenom mori:

²¹ Mojžiš však vystrel ruku nad more a Pán ho celú noc prudkým východným vetrom rozháňal a more vysušil. Takto sa voda rozdelila²² a Izraeliti prešli stredom mora po suchu, kým vody boli pre nich ako múr na ich pravici a ľavici.²³ Egypťania ich však prenasledovali a všetky faraónove kone, vozy a záprahy pustili sa za nimi doprostred mora.²⁴ V čase rannej stráže Pán hľadel v ohňovom a oblačnom stĺpe na Egypťanov a egyptské vojsko uviedol do zmätku.²⁵ Spôsobil tiež, že im kolesá z vozov odpadávali a že len s ťažkosťou mohli napredovať. Tu Egypťania vraveli: „Utekajme pred Izraelitmi! Veď Pán bojuje za nich proti Egypťanom!“²⁶ A Pán povedal Mojžišovi: „Vystri ruku nad more, aby sa vody zliali na Egypťanov, na ich vozy a na ich záprahy!“²⁷ I vystrel Mojžiš ruku nad more a more sa za rána vrátilo na svoje pôvodné miesto, a pretože Egypťania utekali práve proti nemu, Pán tak zahnal Egypťanov doprostred mora.²⁸ Vody sa vrátili späť a zavalili vozy, záprahy a všetky faraónove vojská, ktoré sa za nimi pustili do mora. Nezostal z nich ani len jeden.²⁹ Izraeliti však po suchu prešli stredom mora, kým vody po ich pravici a ľavici stáli ako múr.³⁰ Takto Pán v ten deň vyslobodil Izrael z rúk Egypťanov a Izrael videl mŕtvych Egypťanov ležať na morskom pobreží.³¹ Izrael teda videl veľký zázrak, ktorý Pán urobil na Egypťanoch. Ľud sa bál Pána a dôveroval Pánovi i jeho

služobníkovi Mojžišovi.

(Ex 14,21–31)

Nakoniec prišla slávna Teofánia na Sinaji:

¹⁶ Keď nastal tretí deň, začalo za rána hrmieť a blýskať sa. Hustý mrak zakrýval vrch a silno zaznieval zvuk rohu. I chvel sa strachom všetok ľud v tábore. ¹⁷ Mojžiš však vyviedol ľud z tábora v ústrety Bohu a oni sa postavili pod samým vrchom. ¹⁸ Vrch Sinaj bol celkom zahalený v dyme, lebo Pán zostúpil naň v ohni, a dym vystupoval z neho ako z pece. Celý vrch sa hrozne triasol. ¹⁹ Zvuk rohu bol čoraz silnejší. Mojžiš hovoril a Pán mu odpovedal v hrmení. ²⁰ Keď Pán zostúpil na končiar Sinaja, zavolať Mojžiša na končiar vrchu a Mojžiš vystúpil hore.

(Ex 19,16–20)

A bolo toho ešte omnoho viac, tieto miesta ale stačia na ilustráciu. Poďme v našom príbehu ďalej!

- **Bohom potvrdený Mojžiš zapisuje Božie slová do knihy.**

³ Potom Mojžiš prišiel a rozpovedal ľudu všetky Pánove slová, totiž všetky ustanovenia, a všetok ľud jednohlasne odpovedal: „Všetko, čo hovoril Pán, splníme.“ ⁴ Potom Mojžiš všetky Pánove slová napísal.

(Ex 24,3n)

- **Potom Bohom potvrdený Mojžiš poveril novo vytvorenú inštitúciu – Árona, kňazov a levítov – aby tento Zákon, ním napísaný, ohlasovali, čítali:**

⁹ Mojžiš tento zákon napísal a dal ho kňazom -levitom, ktorí nosili Pánovu archu zmluvy, a všetkým starším Izraela. ¹⁰ A nariadil im: „Každý siedmy rok, v roku úľavy, na sviatok Stánkov, ¹¹ keď sa celý Izrael zhromaždí pred tvár Pána, svojho Boha, na mieste, ktoré si Pán vyvolí, budeš čítať slová tohoto zákona pred celým Izraelom a oni budú počúvať. Zhromaždíš všetok ľud: mužov ženy, deti, cudzincov, ktorí sú v tvojom bydlisku, aby ich počuli a naučili sa ich, aby sa báli Pána, svojho Boha, a zachovávali všetky slová tohoto zákona. ¹³ Nech počúvajú aj ich nevedomé deti a nech sa učia báť sa Pána, svojho Boha, po všetky dni, čo budete žiť v krajine, ktorú sa chystáte zaujať, keď prejdete cez Jordán.

(Dt 31,9–13)

- **A teraz POZOR! Mojžiš určuje, že po jeho smrti to budú práve oni, kňazi, kto budú mať charizmu pravdivého, zaručeného a neomylného výkladu Božieho slova!**

⁸ Potom Pán povedal Áronovi: ⁹ „Vino a opojné nápoje nepite ani ty, ani tvoji synovia, keď vstupujete do stánku zjavenia, aby ste nepomreli. Tento predpis je večný na všetky vaše pokolenia, aby ste tak vedeli rozlišovať medzi svätým a všedným a medzi čistým a nečistým ¹¹ a poučali Izraelitov o všetkých ustanoveniach, ktoré vám cez Mojžiša nariadil Pán.“

(Lv 10,8–11)

V tejto chvíli je postupnosť naplnená:

BOH – MOJŽIŠ – ZÁKON – INTERPRETÁCIA (kňazi)

Izraeliti majú možnosť naozaj a spoľahlivo poznať Božiu pravdu!

• Táto inštitúcia zároveň na základe svojej od Boha danej autority určovala, ktoré knihy budú v neskorších dobách pridané k Mojžišovým knihám ako spoľahlivé Božie slová.

Čo ak inštitúcia sklame? Čo potom?

Inštitúcia je tvorená ľuďmi. Čo ak ľudia sklamú? Čo potom?

Spôsob, akým Boh podľa dokumentov Starého zákona situáciu riešil, je nasledovný:

- Posielal PROROKOV – ktorých zvlášť a priamo potvrdil znameniami a zázrakmi tým, že ich slová sa naozaj naplnili¹ – a tí inštitúciu naprávali.
- Nikdy ale nedošlo ku zrušeniu inštitúcie, pretože tá bola ustanivená a garantovaná Bohom až do času, keď sa jej osud naplnil.

Koniec Starej zmluvy...

Boh sa nikdy netajil tým (aspoň podľa slov Starého zákona, čiže židovskej časti Biblie), že tento Mojžišom ustanovený systém raz skončí:

³¹ Hľa, prichádzajú dni, hovorí Pán, keď uzavriem s domom Izraela a s domom Júdu novú zmluvu! ³² Nie ako zmluvu, ktorú som uzavrel s ich otcami, keď som ich chytil za ruku, aby som ich vyviedol z Egypta. Tú moju zmluvu oni zrušili, hoci som im bol Pánom - hovorí Pán. ³³ Ale toto bude zmluva, ktorú po týchto dňoch uzavriem s domom Izraela - hovorí Pán. Svoj zákon dám do ich vnútra a napíšem ho do ich srdca. A budem im Bohom a oni budú mojím ľuďom. ³⁴ Už sa nebudú vzájomne poučovať a brat bratovi nebude hovoriť: „Poznajte Pána!“, pretože ma všetci poznajú od najmenšieho po najväčších - hovorí Pán. Lebo im odpustím vinu a na ich hriech si viac nespomeniem.“

(Jer 31,31–34)

¹ presne podľa Mojžišom stanovenej normy: „¹⁸ Vzbudím im proroka spomedzi ich bratov, ako si ty, svoje slová vložím do jeho úst a bude im hovoriť všetko, čo mu prikážem. ¹⁹ Kto však nebude počúvať na jeho slová, ktoré bude hovoriť v mojom mene, na tom sa ja pomstím. ²⁰ Prorok však, ktorý by sa opovážil hovoriť v mojom mene, čo som mu nekázal ohlasovať, alebo ktorý bude hovoriť v mene cudzích bohov nech zomrie!“ ²¹ Ak sa v duchu opýtaš: „Akože môžem poznať slovo, ktoré nepovedal Pán?“ ²² - toto ti bude znamením: ak sa to, čo predpovie prorok v Pánovom mene, nesplní, to nehovoril Pán, lež prorok rozprával vo svojej pýche, preto pred ním nemaj strach!“ (Dt 18,18–22)

Ešte predtým sa však tento úrad rozpadol...

Na jeho miesto nastúpili akosi sami od seba znalci zákona – známi farizeji a zákonníci. Tento fakt reflektoval aj Ježiš, keď podotkol: „Zákonníci a farizeji zasadli na Mojžišovú stolicu...“ (Mt 23,2). A je zaujímavé, že práve vtedy došlo k deformácii náboženstva, ktorú dnes poznáme pod pojmom *farizeizmus*. Z toho vyplýva posledný fakt:

• **Ak chyba Bohom garantovaná inštitúcia, ktorá by autenticky vysvetľovala Božie slovo, dochádza k jeho skresleniu a následne pokriveniu Božieho posolstva.**

Dejiny protestantizmu po 16. storočí sú toho ďalším krásnym príkladom.

Ježiš Kristus

A teraz sa dostávame k otázke Ježiša Krista, kresťanstva a Biblie vôbec. Ako sa teda veci majú?

Evanjeliá – dôveryhodný historický zdroj

Lee Strobel vo svojej knihe Kauza Kristus uvádza:

Jeden z význačných Metzgerových predchodcov v Princetonskom teologickom seminári, Benjamín Warfield, držiteľ štyroch doktorátov, ktorý vyučoval systematickú teológiu až do svojej smrti v roku 1921, to vyjadril takto: „Ak porovnáme súčasný stav novozákonného textu s akýmkoľvek iným starovekým opisom, musíme... ho vyhlásiť za obdivuhodne presný. S takou veľkou starostlivosťou bol Nový zákon opisovaný - so starostlivosťou, ktorá bezpochyby vyrástla z hlbokej úcty k jeho svätým slovám.... Nový zákon nemá medzi spisku staroveku konkurenciu, čo do čistoty textu, s akou sa neustále používal a odovzdával ďalej.“ Pokiaľ išlo o to, ktoré dokumenty sa prijali do Nového zákona, vo všeobecnosti nikdy neprišlo k vážnejšej diskusii o dôveryhodnosti dvadsiatich kníh Nového zákona - od Matúša po List Filemonovi, plus Prvého listu Petra a Prvého listu Jána - zo všetkých dvadsiatich siedmich. A zvyšných sedem kníh, aj keď niektorí raní cirkevní otcovia o nich pochybovali, „cirkev vo všeobecnosti nakoniec naplno a s konečnou platnosťou akceptovala“, ako uvádzajú Geisler a Nix.“

a zhrňuje:

„Kedysi som si myslel, že evanjeliá boli obyčajnou náboženskou propagandou, zdeformované prebujnenou predstavivosťou a evanjelizačným zápalom jeho šíriteľov. Avšak Craig Blomberg, jeden z najpoprednejších odborníkov na túto otázku nám predložil presvedčivé doklady o tom, že evanjeliá odrážajú svedectvá očitých účastníkov udalostí a nesú nepopierateľné znaky hodnovernosti. Tieto životopisy Ježiša Krista sú také skoré, že ich nemožno považovať za prekrútené legendy. Viera v Ježišove zázraky, vzkriesenie a

jeho božskú prirodzenosť v skutočnosti siaha až do čias zrodu kresťanstva. Blomberg presvedčivo dokázal, že cieľom pisateľov evanjelií bolo spoľahlivo zachovať históriu. Mali na to predpoklady; vo svojej úprimnosti zapísali aj materiál, ktorý im celkom nemusel vyhovovať a nedovolili, aby ich predsudky a túžby ovplyvnili ich záznamy. Súzvuk evanjelií v základných faktoch, znásobený rozdielnosťou v istých detailoch, im prepožičiava historickú spoľahlivosť. Navyše treba brať do úvahy, že prvá cirkev by sa nemohla zakoreniť a rozrastať priamo uprostred Jeruzalema, ak by vo svojom kázaní uvádzala fakty, ktoré by jej súčasníci mohli označiť za prehnané alebo falošné. Evanjeliá úspešne prešli všetkými ôsmimi dôkazovými testami.

Svetoznámy vedec Bruce Metzger povedal, že v porovnaní s ostatnými starovekými dokumentmi existuje bezprecedentné množstvo rukopisov Nového zákona, ktoré možno datovať veľmi blízko k originálom. Moderná verzia Nového zákona sa zhoduje s najstaršími textami na 99,5 percenta a zvyšných 0,5 percenta sa vôbec netýka hlavných kresťanských doktrín. Kritériá, podľa ktorých raná cirkev vyčlenila Bohom inšpirované knihy, nám zaistili, že teraz máme k dispozícii tie najlepšie záznamy o Ježišovi.

„O Ježišovi Kristovi máme lepšiu historickú dokumentáciu než o zakladateľoch ktoréhokoľvek iného starovekého náboženstva“, povedal Edwin Yamauchi. Mimo biblických prameňov potvrdzujú, že mnoho ľudí verilo, že Ježiš uzdravoval a že bol Mesiášom. Rovnako potvrdzujú, že bol ukrižovaný, a že napriek tejto potupnej smrti ho jeho nasledovníci, ktorí verili, že stále žije, uctievali ako Boha. Jeden odborník zdokumentoval tridsaťdeväť starobyklých prameňov, ktoré potvrdzujú viac ako sto faktov o Ježišovom živote, učení, ukrižovaní a vzkriesení. Podľa učenca Garyho Habermasa sa sedem necirkevných zdrojov a viacero raných kresťanských vyznaní viery týka božskej prirodzenosti Ježiša Krista. Táto doktrína bola „určite prítomná v najranejšej cirkvi.“

Archeológ John McRay povedal, že archeologické objavy potvrdili hodnovernosť Nového zákona. Niet objavu, ktorý by kedy vyvrátil čo len jediný biblický údaj. Archeológia dokázala, že Lukáš, ktorý napísal približne jednu štvrtinu Nového zákona, bol zvlášť precízny historik. Iný expert sa vyjadril: „Ak bol Lukáš taký dôkladný a presný v menej významných údajoch svojho historického záznamu, ako by sa dalo logicky zdôvodniť, že bol ľahkovážny alebo nepresný v záznamoch o veciach, ktoré boli omnoho dôležitejšie, a to nielen pre neho, ale aj pre iných?“ Jednou z nich je napríklad Ježišovo vzkriesenie. “

(Lee Strobel, Kauza Kristus)

Evanjelia môžeme skutočne považovať sa dôveryhodný historický dokument o Ježišovi Kristovi.

Je historická spoľahlivosť neomylnosťou?

Bohužiaľ, nie...

- EVANJELIÁ by sme síce mohli naozaj brať ako vysoko spoľahlivé aj čo sa týka výrokov Ježiša Krista – ale aj tak, neomylnosť by predsa len vyžadovala niečo viac!

- ZVYŠOK NOVÉHO ZÁKONA však tvoria listy, štúdie a úvahy ľudí, z ktorých napríklad Pavol a autor listu Hebrejom ani neboli učeníkmi Ježiša Krista! Aj keď prijmeme fakt, že sa ich obsah zachoval neporušený, nič to nevytvorí o tom, či je naozaj pravdivý!!!

Čo teda v tejto chvíli môžeme o Novom Zákone a na základe jeho historickej informácie skonštatovať?

Ježišova reťaz

- Na začiatku tu bol Ježiš, ktorý konal také skutky a také znamenia, že to najlepšie podľa slov Evanjelií vyjadril učený židovský teológ Nikodém, keď povedal: „*Rabbi, vieme, že si prišiel od Boha ako učiteľ, lebo nik nemôže robiť také znamenia, aké ty robíš, ak nie je s ním Boh.*“ (Jn 3,2).

Bez Ježišových skutkov a zázrakov si nedokážeme vysvetliť vznik kresťanstva.

Jeho zázraky nepopierajú ani jeho oponenti a zarytí nepriatelia, sám židovský Talmud ho opisuje ako „čarodejníka“.

Ježiš teda – podobne ako Mojžiš – presvedčivo dokázal svoj pôvod a svoju autoritu od Boha. Vrcholným dôkazom bolo práve zmŕtvychvstanie, ktoré dnes, po storočiach skúmania a preverovania, musíme považovať za jasný historický fakt, ktorý sa udial tak, ako o tom Evanjeliá hovoria.

„Poslednou kvapkou bola pre mňa známa štúdia A. N. Sherwin-Whitea, významného historika z Oxfordskej univerzity, ktorého spomínal aj William Lane Craig. Sherwin-White dôkladne skúmal, za aký dlhý čas sa v starovekom svete stala zo skutočnej udalosti legenda. Záver znel takto: Ani celé dve generácie nepredstavovali dostatočne dlhý čas na to, aby sa stihli objaviť legendy, ktoré by prekrútili jadro historickej pravdy. Teraz sa zamyslite nad prípadom Krista. Správy o prázdnom hrobe, záznamy očitých svedkov o jeho zjaveniach po vzkriesení a presvedčenie o tom, že bol naozaj pravým a jediným Božím Synom, sa z historického pohľadu vynorili prakticky okamžite. Vyznanie viery z pätnástej kapitoly Prvého listu Korintčanom, ktoré potvrdzuje Ježišovu smrť za naše hriechy a vymenúva, komu sa zjavil po vzkriesení z mŕtvych, kresťania používali už zhruba dvadsaťštyri mesiacov po ukrižovaní. Marek prebral svoju informáciu o prázdnom hrobe z materiálu, ktorý sa datuje do obdobia niekoľkých rokov po samej udalosti. Evanjeliá zachytávajúce Ježišovo učenie, zázraky a vzkriesenie, existovali už za života Ježišových súčasníkov, ktorí by určite s radosťou poukázali na nejaké prikrášľovanie skutočnosti alebo klamstvo. A Ježišovu božskú prirodzenosť potvrdzuje aj najpôvodnejší kresťanský hymnus. Blomberg to zhrnul takto: „V priebehu dvoch rokov po jeho smrti veľké množstvo Ježišových stúpencov sformulovalo doktrínu o vykúpení. Boli presvedčení, že Ježiš bol aj s telom vzkriesený z mŕtvych, spájali ho s Bohom a verili, že pre všetky tieto presvedčenia našli podporu v spisoch Starého zákona.“ William Lane Craig dodáva: „Časové rozpätie nevyhnutné pre širší rozvoj legend okolo evanjeliiových udalostí nás privedie do 2. storočia po Kristovi, čo je práve obdobie, keď sa objavili legendami pretkané apokryfné

evanjeliá. To sú tie mýty, o ktorých hovoria kritici." Mytológia nemohla narušiť historické záznamy o Ježišovi. Počas života očitých svedkov, ktorí sa na neho osobne pamätali, sa udalosti museli zaznamenať pravdivo. Keď v roku 1884 nemecký teológ Július Müller vyzval svojich kolegov, aby mu ukázali aspoň jediný príklad z histórie, keď legenda vznikla tak rýchlo, odpoveďou teológov jeho dní bolo - a je to tak až dodnes - prenikavé ticho.“

(Lee Strobel, Kauza Kristus)

- **Ježiš svoju autoritu prenáša na svojich dvanástich apoštolov, ktorých si vyvolil.**

V Evanjeliách máme zaznamenaná Ježišove slová:

„¹⁶ Kto vás počúva, mňa počúva, a kto vami pohŕda, mnou pohŕda. Kto však pohŕda mnou, pohŕda tým, ktorý ma poslal.“

(Lk 10,16)

a pokračuje už špeciálne k apoštolom:

„¹⁶ Jedenásti učeníci odišli do Galiley na vrch, kam im Ježiš rozkázal. ¹⁷ Keď ho uvideli, klaňali sa mu, no niektorí pochybovali. ¹⁸ Ježiš pristúpil k nim a povedal im: „Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. ¹⁹ Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého ²⁰ a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.““

(Mt 28,16–20)

Im špeciálne adresuje záruky:

„¹⁹ Večer v ten istý prvý deň v týždni, keď boli učeníci zo strachu pred Židmi zhromaždení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im: „Pokoj vám!“ ²⁰ Ako to povedal, ukázal im ruky a bok. Učeníci sa zaradovali, keď videli Pána. ²¹ A znova im povedal: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ ²² Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: „Prijmite Ducha Svätého. ²³ Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.““

(Jn 20,19–23)

- **Vznikla tak nová inštitúcia, Bohom plne garantovaná, ktorá je zárukou odovzdávania Ježišom zjavenej Božej pravdy ďalším pokoleniam.**

– **INŠTITÚCIA:** Po Judášovom vypadnutí z počtu apoštolov Peter hovorí: „Jeho úrad nech prevezme iný.“ ²¹ Treba teda, aby sa z týchto mužov, čo boli s nami celý čas, keď medzi nami žil Pán Ježiš, ²² počnúc Jánovým krstom až do dňa, keď bol od nás vzatý, aby sa jeden z nich stal s nami svedkom jeho zmŕtvychvstania.“ (Sk 1,20–22). Úrad – doslova *episkopein, biskupstvo*. Petrovi bolo jasné, že to, čo Ježiš hovoril, sa nevzťahuje len na nich osobne, ale na úrad, ktorý predstavujú – a preto osobne riadi voľbu historicky prvého biskupa, nástupcu apoštola v jeho úrade, Mateja. Že nástupca má rovnakú autoritu a garanciu v úrade svedčí fakt, že je počítaný medzi apoštolov samotných, hoci nebol ustanovený Ježišom Kristom

– **GARANTOVANÁ** – „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“

– **POSLANÁ VYUČOVAŤ** – „Chodte teda, učte všetky národy...“

Tým sa tu objavuje Ježišova reťaz odovzdávania Božieho slova:

BOH – JEŽIŠ – ÚRAD APOŠTOLOV (CIRKEV)

Božie slovo sa odovzdáva živé, ohlasované, priamo inštitúciou, úradom, ktorý Ježiš osobne ustanovil.

• **Kresťania o tejto postupnosti nemali od počiatku ani najmenšiu pochybnosť:**

Stačí len jedno z mnohých svedectiev:

„Za hlasatele evanjelia nám ustanovil Pán Ježiš Kristus apoštoly ... Kázali po vesnicích i městech. Tam věřícím ustanovili za biskupy a jáhny (diakonov) své první žáky, jež z vnuknutí Ducha Svatého uznali za vhodné tohoto úřadu. ... a pak také ustanovili, aby po jejich smrti převzali jejich službu další osvědčení muži.“

(Klement Rímsky, 1 Kor XLII,1.4; XLIV,2; 2. polovca 1. storočia, ešte za života minimálne Jána apoštola)

Je príznačné, že keď kresťania v tejto dobe hodnotili, či učenie niekoho je, alebo nie je spoľahlivé, hodnotili to podľa toho, či je, alebo nie je v súlade s tým, čomu učia nástupcovia apoštolov – biskupi:

„Keď ich (bludárov) potom opäť voláme k apoštolskému podaniu, ktoré sa zachováva v Cirkvi postupnosťou predstavených, odporujú tomuto podaniu vraviac, že oni sami sú múdrejší nielen než predstavení, ale i sami apoštoli, ktorí vyskúmali pravdu.“

(Irenej z Lyonu, Adversus Haereses III,2,2)

Kde je v tejto schéme Nový Zákon?

To je naozaj dôležitá otázka: KDE JE?

Bol to úmysel Ježiša Krista?

Je niekde v Evanjeliách zaznamenané, že by Ježiš sám niečo zapisoval do knihy (ako Mojžiš), alebo že by vyjadril vôľu, aby tak urobili apoštoli, či dokonca ich k tomu nabádal?

Odpoveď znie: NIE, ANI V NAJMENŠOM!

Má niektorý novozákonný spis takúto ambíciu?

S výnimkou Zjavenia apoštola Jána (Apokalypsy) ani jediný spis v Novom Zákone² si nerobí nárok na to, že by bol Božím slovom a teda že by mal mať Božiu autoritu.

Odpoveď teda znie: NIE, NEMÁ!

Čo sú teda tieto spisy zač?

Spisy Nového zákona vznikli ako *doplnok* k ústnemu hlásaniu apoštolov!

To je dôležitá vec. Všimnite si, čo samotný autori hovoria o ich účele:

• LUKÁŠ:

„¹ Už mnohí sa pokúsili zaradom vyrozprávať udalosti, ktoré sa u nás stali, ² ako nám ich odovzdali tí, čo ich od začiatku sami videli a boli služobníkmi slova. ³ Preto som sa aj ja rozhodol, že ti to, vznešený Teofil, po dôkladnom preskúmaní všetkého od počiatku, verne rad-radom opíšem, ⁴ aby si poznal spoľahlivosť učenia, do ktorého ťa zasvätili.“

(Lk 1,1–4)

„¹ Milý Teofil, v prvej knihe som rozprával o všetkom, čo Ježiš robil a učil od začiatku ² až do dňa, keď dal skrze Ducha Svätého príkazy apoštolom, ktorých si vyvolil, a vzatý bol do neba. ³ Po svojom umučení im poskytol mnoho dôkazov, že žije, keď sa im štyridsať dní zjavoval a hovoril o Božom kráľovstve. ⁴ A keď s nimi stoloval, prikázal im, aby neodchádzali z Jeruzalema, ale aby očakávali Otcovo prisľúbenie: "O ktorom ste počuli odo mňa, ⁵ že Ján krstil vodou, ale vy budete o niekoľko dní pokrstení Duchom Svätým."“

(Sk 1,1–5)

Jeho evanjelium + Skutky apoštolov sú teda doplnkovým čítaním k ohlasovaniu Cirkvi, ktoré už k adresátovi oboch dokumentov, Teofilovi, dospelo. Lukáš nemal v úmysle napísať „Písmo sväté“, to, čo písal, bol vlastne obsiahlejší súkromný list.

• APOŠTOLI:

„²² Vtedy sa apoštoli a starší s celou cirkvou uzniesli, že spomedzi seba vyberú mužov a pošlú ich s Pavlom a Barnabášom do Antiochie. Boli to Júda, ktorý sa volal Barsabáš, a Sílas, poprední muži medzi bratmi. ²³ Po nich poslali tento list: "Apoštoli a starší bratia pozdravujú bratov z pohanov v Antiochii, Sýrii a Cilícii. ²⁴ Počuli sme, že vás niektorí, čo vyšli z nás, znepokojili a rozvrátili vám srdcia rečami, hoci sme ich ničím nepoverili. ²⁵ Preto sme sa zhromaždili a jednomyselne sme sa uzniesli, že vyberieme mužov a pošleme ich k vám s našimi drahými Barnabášom a Pavlom, ²⁶ ľuďmi, ktorí vydali svoj život za meno nášho Pána Ježiša Krista. ²⁷ Vyslali sme teda Júdu a Sílasa a oni vám aj ústne povedia to isté. ²⁸ Lebo Duch Svätý a my sme usúdili, že nebudeme na vás klásť nijaké iné bremeno okrem toho nevyhnutného: ²⁹ zdržať sa mäsa obetovaného modlám, krvi, udusených zvierat a smilstva. Ak sa budete tohoto chrániť, budete konať správne. Buďte zdraví!"“

² Pretože, ako už vieme, samotný Nový zákon je zbierkou 27 samostatných kníh, na sebe v podstate nezávislých.

(Sk 15,22–29)

Ich list – podobný, akých je v Novom zákone 21 – riešil istú konkrétnu vec. Znova bol iba doplnkom učenia Cirkvi a jej učiteľskej inštitúcie – aspoštolov a ich nástupcov, starších – a jeho autorita sa odvodzovala od toho, že obsahoval to, čo ústne učili a z Božieho poverenia rozhodol tento úrad Cirkvi.

- **PAVOL:**

„¹⁵ A tak teda, bratia, stojte pevne a držte sa učenia, ktoré ste prijali či už slovom a či naším listom.“

(2 Sol 2,15)

Pavol zase nepíše nejaké kompendium viery. Píše list, adresovaný konkrétnym ľuďom, Solúnčanom, a v ňom iba dopĺňa a opakuje to, čo im už ako apoštol ústne zvestoval.

- **JÁN:**

„³⁰ Ježiš urobil pred očami svojich učeníkov ešte mnoho iných znamení, ktoré nie sú zapísané v tejto knihe. ³¹ Ale toto je napísané, aby ste verili, že Ježiš je Mesiáš, Boží Syn, a aby ste vierou mali život v jeho mene.“

(Jn 20,30n)

„²⁴ To je ten učeník, ktorý o týchto veciach vydáva svedectvo a toto napísal. A vieme, že jeho svedectvo je pravdivé. ²⁵ Ale Ježiš urobil ešte veľa iného. Keby sa to všetko malo dopodrobna opísať, myslím, ani na celom svete by nebolo dosť miesta na knihy, ktoré by bolo treba napísať.“

(Jn 21,24n)

Pre Jána jeho spisy znova predstavujú len malý zlomok, doplnenie toho, čo Cirkev a jej apoštolský úrad v plnosti ohlasuje ako živé slovo.

Podobne na to hľadeli aj ostatní kresťania, za všetko napríklad slovo Euzébia Cezarejského, ktorý spísal v 4. storočí prvé cirkevné dejiny:

- **EUZÉBIUS**

Dúvěřovali v božskou a zázraky činící sílu jim od Vykupitele propůjčenou. Nechtěli a ani se to nepokoušeli vykládat učení svého Mistra vyumělkovanými slovy. Opírajíce se jedině o svědectví Božího Ducha, který v nich působil, a o sílu Kristovu, která skrze ně učinila mnoho zázraků, hlásali po celém světě poznání nebeského království. Nedělali si velkou starost se sepsáním knih, protože byli pověřeni mnohem důležitějším a lidské síly přesahujícím úkolem. Aspoň Pavel, který svou schopností vyjadřovat se a plností myšlenek všechny překonal, zanechal nám jen několik málo listů, ač by mohl nám sdělit tisíce tajemstvích. ... Ze všech učedníků Pána zanechali nám písemnou památku jen Matouš a Jan. Avšak i tito byli prý přinuceni ke psaní. Matouš, který z počátku hlásal evangelium Hebreům, když měl odejít k jiným národům, napsal v mateřštině evangelium po něm nazvané. Snažil se těm, od kterých odešel, nahradit písmem, co jeho odchodem ztratili. Když potom Marek a Lukáš napsali evangelia po nich nazvaná, rozhodl se nakonec i Jan, který až dosud učil ústně, napsat evangelium.

(Euzébius, Cirkevné dejiny, III,25)

Takže si to zhrňme:

JEŽIŠ NIJAKO APOŠTOLOV NEPOVERIL, ABY NAPÍSAI NEJAKÉ „POKRAČOVANIE“ KU SVÄTÝM PÍSMAM (ŽIDOVskej BIBLIi), KTORÝCH POČET A ZOZNAM SA V TEJ DOBE POVAŽOVAL ZA UZAVRETÝ.

APOŠTOLI SAMI NEMALI ŽIADNU AMBÍCIU SPÍSAŤ NEJAKÉ KOMPENDIUM TOHO, ČO HLÁSALI.

SPISY, KTORÉ SA ZACHOVALI, NIE SÚ NIČÍM INÝM, NEŽ VIAC-MENEJ SÚKROMNÝMI SPISMI APOŠTOLOV, V KTORÝCH APOŠTOLI VYJADROVALI SVOJE NÁZORY A MIENKY TÝM, KTORÝM UŽ PREDTÝM OHLASOVALI ZVEŠŤ O JEŽIŠOVI.

JE ZJAVNÉ, ŽE AJ PODĽA SAMOTNÝCH AUTOROV TIETO SPISY ZĎALEKA NEOBSAHUJÚ VŠETKO UČENIE A OHLASOVANIE APOŠTOLOV, IBA JEHO ČASŤ. A NIKDE SI NENÁROKUJÚ BOŽSKOSŤ ANI NEOMYLNOSŤ.

To je dôležité zistenie!

A ako sa teda stalo, že z týchto spisov a listov vznikol dnešný Nový zákon?

Od „spisov“ k „Biblii“

Zbierka 27 spisov, ktoré dnes tvoria Nový zákon, zďaleka nie je jediné, čo sa nám z kresťanského staroveku zachovalo. Okrem nich sa zachovalo množstvo iných spisov, najrôznejších listov, Evanjelií, skutkov, zjavení a podobne.

Niektoré spisy si či už od počiatku, alebo až časom získali určitú autoritu ako spoľahlivé a boli používané v kresťanských spoločenstvách ako podklad na kresťanské vyučovanie.

Od počiatku kresťanstva sa môžeme stretávať s takýmito zoznamami spoľahlivých spisov. Najstarším z nich je tzv. Muratoriho fragment z konca 2. storočia, z ktorého sa zachovala iba časť:

... pri ktorých bol prítomný a takto ich zaznačil. Tretia je kniha Evanjelia podľa Lukáša. Tento Lukáš, lekár, ho napísal podľa svojich predstáv (!) po nanebovstúpení Krista, keď ho Pavol ako vzdelaného vo vede, vzal so sebou. Hoci on sám Pána nikdy telesne nevidel a preto, podľa toho ako mohol pochopiť, začal ho spísovať od narodenia Jána Krstiteľa. Autorom štvrtého z evanjelií je Ján, Pánov učeník. Keď ho spoluučeníci a jeho biskupi povzbudzovali, povedal: „Postite sa spolu so mnou oddnes tri dni a čo bude komu zjavené, to si navzájom vyrozprávame.“ Tej istej noci bolo apoštolovi Andrejovi zjavené, aby Ján, spoločne so všetkými, čo sa rozpamätávali, pospísoval všetko pod svojím menom a preto je možné, že jednotlivými knihami evanjelií sú podávané rozličné zásady. Viere ale nič neodporuje, lebo všetky veci vo všetkých evanjeliách sú zjavené jedným a hlavným Duchom: o narodení, umučení a zmŕtvychvstaní, o rozhovoroch s učeníkmi a aj o jeho dvojitom príchode. Prvom v poníženosti, preto zostal nepovšimnutý a o druhom s kráľovskou mocou, keď ho uvidíme veľmi slávneho, ako to bolo zachované. Čo je teda na

tom také udivujúce, ak Ján vo svojich listoch prináša presné podrobnosti, sám o sebe hovoriac: „Napísali sme vám to, čo sme svojimi očami videli a ušami vypočuli a čoho sa naše ruky dotýkali“(1Jn 1,1). Takto totiž nebol iba prihliadateľom, ale aj poslucháčom a opisovateľom všetkých Pánových zázrakov. **Skutky apoštolov, spísané po poriadku v jednej knihe, uverejnil Lukáš.** Zhrnul Teofilovi ich šľachetné skutky, keďže sa odohrávali v jeho prítomnosti. Potvrďuje vzdialené Petrovo umučenie a prináša aj Pavlov odchod z mesta Ríma do Španielska. **Listy, ktoré pochádzajú od Pavla,** boli poslané kvôli nejakej spornej otázke, alebo nejakému nedostatku tým, čo chceli tieto veci pochopiť. On sám vytvoril ako prvý List Korinťanom, v ktorom odsudzuje heretické rozkoly a hneď nato obriezku u Galaťanom. Ale Rimanom, ďalej v poradí spisov, aj obširne napísal, že ich počiatkom je Kristus. Je preto potrebné, aby sme o týchto dôležitých veciach porozprávali. Kým aj sám blažený apoštol Pavol nasledoval svojho Predchodcu Jánovým spôsobom, **napísal výslovne iba siedmym cirkvám v takomto poradí: ako prvej Korinťanom, druhej Efezanom, tretej Filipanom, štvrtej Kolosanom, piatej Galaťanom, šiestej Tesaloničanom a Rimanom ako siedmej.** Korinťanom a Tesaloničanom to bolo, akoby na pokarhanie, ešte raz zopakované. Z toho sa usudzuje, že Cirkev bola rozšírená po celom svete. Ved' aj Ján v Apokalypse písal siedmym cirkvám. Predsa sa však prihovára každému: **Filemonovi** v jednom, **Títovi** v jednom a **Timotejovi v dvoch listoch,** aby sa usilovali o dobrotu a lásku na česť Katolíckej cirkvi. Tieto sú v súhrne cirkevnej náuky posvätné. List Laodicejčanom a Alexandrijčanom, označené Pavlovým menom, sú podobné Marcionovmu bludu a je aj mnoho iných, ktoré nemožno prijať v Katolíckej Cirkvi. Ak je totiž zľč pomiešaná s medom je to neprijateľné. **Zaiste sú považované za katolícke aj Júdov list a dva označované ako Jánove, ako aj Múdrosť, napísaná ku cti Šalamúna jeho priateľmi.** No **prijímame aj apokalypsy Jánovu a Petrovu s tým, že niektorí z našich veriacich nechcú, aby boli predčítané v cirkvi.** Tak isto aj Pastiera, ktorého vskutku napísal celkom nedávno v meste Rím Hermas, keď sedel na biskupskom stolci rímskej miestnej cirkvi jeho brat Pius. Je vhodné, aby bol v zhromaždení božieho ľudu verejne predčítavaný a podávaný. Nie však spolu so všetkými prorokmi ani spoločne s apoštolskými spismi, ale je to vhodné ku koncu bohoslužby. Od Arsína však, alebo Valentína či Mitiada neprijímame vôbec nič, pretože oni, spoločne s Bazilidom uznali za správnu novú Marcionovu knihu o žalmoch. Zakladateľa ázijských Katafrýgijcov..... (Montana?)

(Muratoriho fragment)

Všimnime si niekoľko vecí:

- Na rozdiel od dneška Muratoriho fragment neprijíma 3, Jánov list, nič nevie ani o jakubovom liste, liste Hebrejom, o 2. a dokonca ani o 1. liste Petrovom.
- Naopak, v dnešnom Novom zákone nenájdete Múdrosť Šalamúnovu.
- S pochybnosťami je prijímané Zjavenie apoštola Jána, ktoré je dnes pevnou súčasťou Biblie, ale rovnako aj Apokalypsa Petrova, ktorú v nej nenájdeme
- Ako trochu „menej hodnotný“ je pripojený Hermasov pastier.

Samotný dokument tak jasne odzrkadľuje mienky, ktoré ohľadom pravosti a vhodnosti kníh Nového zákona panovali. Samozrejme, slovo „Nový zákon“ vtedy ešte vôbec nejestvovalo a o tom...

Ešte je dobré podotknúť, že (vidieť to na príklade akože Pavlových listov

Alexandrijčanom a Laodicejčanom) kritériom pravosti, užitočnosti a spoľahlivosti bol súlad týchto dokumentov s učením apoštolov a ich nástupcov, s učením Katolíckej (všeobecnej) cirkvi, v ktorej bolo Ježišovo učenie hlásané a odovzdávané Bohom autorizovaným učiteľským apoštolským úradom.

O dvesto rokov neskôr nie je diskusia o týchto dokumentoch vôbec uzatvorená:

*Bude na místě zopakovat právě uvedené spisy Nového Zákona. Na prvním místě nutno uvést svaté čtyřčísli evangelii. Pak jsou to Skutky apoštolské. Po nich listy Pavlovy, ke kterým podle pořadí se připojuje tak zvaný první list Janův a list apoštola Petra. K nim možno připojit, chcete-li, Janovo Zjevení. O tomto Zjevení na vhodném místě uvedu, co si o něm starí myslí. Tyto spisy jsou všeobecně uznávány za pravé. **K těm však, o kterých se pochybuje, ale jsou všude známy, patří list Jakubův, Judův, stejně tak i druhý list Petrův a tak zvaný druhý a třetí list Janův, ať už je napsal evangelista či jiný téhož jména. Mezi nepravé nutno počítat Skutky Pavlovy (Acta Pauli), tak zvaného Pastýře, Zjevení Petrovo, kromě těchto list, který nese jméno Barnabáše a tak zvané Učení apoštolů (Didaché). Jak řečeno, možno sem zařadit i Janovo Zjevení, chce-li někdo. Jak jsem poznamenal, někteří je zavrhnou, jiní je však počítají mezi pravé spisy. Mezi tyto někteří počítali Evangelium podle Hebreů (Evangelium secundum Hebreos), které si oblíbili zvláště ti z Hebreů, kteří přijali křesťanskou víru. Tyto všechny by bylo možno počítat za pochybné. Také jsem považoval za nutné uvést jejich seznam. Rovněž rozlišil jsem podle církevní tradice všeobecně jako pravé a nezfalšované uznané spisy od těch, které sice nepatří do kánonu, poněvadž jsou o nich určité pochybnosti, většina církevních spisovatelů je však uznává. Takto možno snadno rozeznat pravé od těch, které pod jménem apoštola přivedli na svět heretici. Sem patří Evangelium Petrovo, Tomášovo, Matěje a ještě některé jiné jako Skutky Ondřejovy, Janovy a ostatních apoštolů. O těchto spisech se ani jeden pravověrný církevní učitel ve svých pracích nezmínil. Také myšlenky a zásady se tak vzdalují od pravé katolické víry, že je jasné, že to jsou výmysly heretiků.***

(Euzebius, Církevné dejiny, III,26)

Znova:

- pochybuje sa stále o Jakubovom a Júdovom liste, druhom Petrovom a druhom a treťom Jánovom liste a o Jánovom zjavení (Apokalypse), Zjavenie samotné mnohí považujú za vyslovene nepravé.
- O Evanjeliu Hebrejov nie je isté, či je nepravé, mnohí ho považujú za pravé.
- A zase kritériom pravdivosti je súlad spisu s učením Cirkvi, ktorá je (slovami Biblie) „stĺp a opora pravdy“. (1 Tim 3,15).

Chaotické mienky

Ak sa na to pozeráme, je nám jasné nasledovné:

- Máme tu množstvo MIENOK, ktoré v niečom navzájom súhlasia, ale v niečom si odporujú.

- A sú to stále len MIENKY. Bez ohľadu na to, či je to mienka toho, či onoho, je to LEN MIENKA daného človeka. Môže byť fakt, že sa ľudia dohadujú o tom, že „niečo“ by mohlo byť „svätým písmom“ pre nás dostatočná, aby sme prijali tieto knihy len tak za neomylné Božie slovo? Určite nie! V XX. storočí si masy ľudí mysleli, že Lenin a Hitler sú spasitelia a predsa sa jednému ani druhému kvôli tomu neklaníme! A na začiatku XXI. storočia 40% Slovákov vložilo svoju dôveru v populistu Róberta Fica a predsa kvôli tomu nebudeme veriť, že je božský a neomylný... ☺ Mienka je len mienka, nie je to záruka!

Synoda v Hippo – okamih zlomu

Vtedy ale prišiel zlom. V roku 393 po Kr. na cirkevnej synode v Hippo Bohom garantovaný učiteľský úrad Cirkvi jasne a oficiálne, s plnou autoritou, ktorú do neho vložil Ježiš Kristus, definoval ten zoznam kníh Nového zákona, ktorý poznáme aj dnes. Avšak výhrady voči nemu od niektorých teológov boli tak silné, že boli potrebné ďalšie synody v Kartágu v rokoch 397 a 419, aby bolo toto učenie Cirkvi potvrdené.

Synody svoje závery poslali Petrovmu nástupcovi do Ríma a definitívne boli potvrdené pápežom Inocentom I. v roku 405. Na východe si potom tento kánon osvojila Trulánska synoda v roku 692.

Od toho okamihu bol kánon jasne a jednoznačne prijímaný a presne vtedy sa zrodil Nový Zákon tak, ako ho poznáme dnes.

Cirkev ešte raz znovu zadefinovala kánon kníh Nového Zákona na Tridentском koncile v roku 1546, ako odpoveď na jeho spochybnenie zo strany Martina Luthera a ostatných reformátorov.

Ak si to zhrnieme, dôjdeme k zaujímavému záveru:

**PLNÁ AUTORITA NOVÉHO ZÁKONA STOJÍ A PADÁ S AUTORITOU
KATOLÍCKEJ CIRKVI.**

**AK JE KATOLÍCKA CIRKEV PRAVÁ, POTOM MÔŽEME BEZ OBÁV
A BEZVÝHRADNE VERIŤ NOVÉMU ZÁKONU, PRETOŽE JEHO
PRAVOSŤ A NEOMYLNOSŤ JE GARANTOVANÁ SAMOTNÝM BOHOM,
KTORÝ (AKO UKAZUJE HISTÓRIA) GARANTUJE APOŠTOLSKÝ
UČITEĽSKÝ ÚRAD CIRKVI. PRÁVE TEN TOTIŽ DÁVA BIBLIU JE
AUTORITU.**

**AK BY SME SPOCHYBNILI CIRKEV – A TÝM AJ JEŽIŠOVE SLOVÁ
A KONANIE – POTOM AJ BIBLIA PRECHÁDZA Z POZÍCIE
NEOMYLNÉHO BOŽIEHO SLOVA DO OBLASTI NÁBOŽENSKEJ
LITERATÚRY A FILOZOFICKÝCH ŠPEKULÁCIÍ, NIEKDE PO BOK**

MALÉHO PRINCA, ČI PROROKA OD CHÁLILA DŽIBRÁNA.

Ako sa vraví: Cirkev nie je dcérou, ale matkou Biblie: ona do nej napísala časť svojho ohlasovania a ona ju autoritou, ktorú jej dal Boh, so spoľahlivosťou, ktorú Boh garantuje, aj autorizovala ako skutočné a spoľahlivé Božie slovo.

Naráža na to aj teológ Scott Hahn:

„Myslím si, pane doktore, že ten základní sporný bod spočívá v tom, čo Písmo učí o Slove Božím, neboť nikde v Písmu není Slovo Boží redukováno na samotné Písmo. Místo toho nám Bible na mnoha , místech říká, že autoritativní Boží Slovo se nachází v Církví: jde o posvátné Podání a církevní Tradici (2. list Tesalonickým 2,15 a 3,6) zrovna tak jako o to, čo Církev učí a hlásá (1. list Petrův 1,25, 2. list Petrův 1,20-21 a Mt 18,17). Proto si také myslím, že Bible podporuje více katolický princip, nazývaný sola verbum Dei, samotné slovo Boží, než protestantskou zásadu sola scriptura, samotné Písmo.“

(Scott Hahn, Naše cesta do Katolíckej Cirkve)

Otázka interpretácie

Posledným článkom reťaze je otázka vysvetľovania Biblie. Ako hovorí evanjelický teológ Scott Hahn:

„Cestou domů jsem hovořil s Dr. Gerstnerem ještě více. Ptal jsem se ho, na kterém místě učí Bible principu sola scriptura. Žádnou novou argumentaci jsem však od něj neslyšel. Místo toho se zeptal on mě: „Scott, jestliže souhlasíš, že máme inspirované a neomylné Slovo Boží v Písmu svatém, co více ještě potřebujeme?“ Na to jsem mu odpověděl: „Ale pane doktore, já si nemyslím, že základní sporný bod se týká toho co potřebujeme či nepotřebujeme – když už jste ale položil otázku takto, pokusím se vám říci svůj názor. Od doby reformace až do současnosti vzniklo více než dvacet pět tisíc různých protestantských denominací a odborníci říkají, že každý týden vzniká dalších pět nových. Každá z těchto pětadvaceti tisíc si dělá nárok na to, že následuje Ducha svatého a autenticky rozumí Písmu svatému. Bůh sám ví, že za takového stavu věci musíme potřebovat ještě něco víc. Když zakladatelé našeho národa vytvořili ústavu, nezůstalo jen u toho. Dovedete si představit, co bychom dnes měli, kdyby nám tehdy pře nechali ten stejný a dobrý dokument, co máme dnes, společně s příkazem typu „kěz Washingtonův duch vede každého jednotlivého občana“? Měli bychom anarchii - což je v podstatě to, co my protestante máme, co se týče církevní jednoty. Místo toho nám zakladatelé našeho státu zanechali ještě něco kromě ústavy - dali nám vládu, složenou z prezidenta, Kongresu a nejvyššího soudu. Všechny tyto složky jsou potřebné k tomu, aby se ústava interpretovala a naplňovala. A jestliže právě tohle stačí k tomu, aby bylo možné vládnout zemi jako je naše, co by pak bylo potřeba ke správě celosvětové Cirkve zde na Zemi? Proto si osobně začínám myslet, pane doktore, že nás Kristus nenechal jen s Knihou a svým Duchem. Ve skutečnosti se nikdy v žádném evangeliu nezmiňuje apoštolům ani slovem o nějakém psaní. Kromě toho - těch, kteří napsali knihy, jež se staly součástí Nového zákona, nebyla ani polovina. Ale co Kristus skutečně udělal - řekl Petrovi: '...a na té skále zbuduji svou

Církev a brány pekla ji nepřemohou.' Takže se mi zdá logičtější, že Ježíš nám zanechal svou Církev, vedenou papežem, biskupy a církevními sněmy, což vše je potřeba k tomu, aby se správně interpretovalo a zachovávalo Písmo."

(Scott Hahn, Naše cesta do Katolické Církve)

Katolíci veria – a informácie, ktoré o Ježišovi máme, to potvrdzujú – že **toto posledné ohnivko reťaze, potrebnej na spoľahlivé poznanie pravdy, tu naozaj je: je ňou práve ten apoštolský učiteľský úrad Cirkvi, ktorý existuje od čias samotného Ježiša Krista až dodnes v Cirkvi Katolíckej, ktorá s ním má dokázateľnú kontinuitu.**

Ako ďalej spomína Scott Hahn:

„Dr. Gerstner na to neustále reagoval tvrzením, že katolícka cirkevní Tradice, posvätné Podání, papežové a ekumenické cirkevní sněmy učily v rozporu s Písmem.

„Ale v rozporu s čí interpretací Písma?“ zeptal jsem se. „Kromě toho, všichni cirkevní historikové se shodnou na tom, že jsme kanonizovanou formu Nového zákona, tak jak ji všichni křesťané znají dnes, dostali právě díky cirkevním sněmům v Hippo (r. 393) a Kartágu (r. 397). Oba dva sněmy poslaly svá hodnocení do Říma k papežskému schválení. Od roku 30 do roku 393 byli tedy křesťané bez kanonizované verze Nového zákona - a to je dost dlouhá doba, že? Kromě jednotlivých evangelií existovaly ještě další knihy, o kterých si tehdy lidé mysleli, že by mohly být inspirovány Duchem svatým, jako např. List Barnabášův, Hermův pastýř a Skutky sv. apoštola Pavla. A naopak, o některých knihách Nového zákona, jako např. o Druhém listu Petrově, o Listu Judově a o Zjevení sv. Jana se někteří domnívali, že by do kánonu zařazeny být neměly. Takže čí rozhodnutí pak bylo spolehlivé a konečné, jestliže Církev neučí s neomylnou autoritou?“

Dr. Gerstner klidně odpověděl: „Papežové, biskupové a cirkevní sněmy mohou být a také jsou omylní. Scotte, jak si jen můžeš myslet, že Bůh vybavil Petra neomylností?“

Na chvíli jsem se odmlčel a pak pokračoval: „Protestante i katolíci se shodnou na tom, že Bůh vybavil Petra neomylností přinejmenším dvakrát, a to když psal (nebo diktoval) svůj První a Druhý list, například. Jestliže ho tedy Bůh vybavil neomylností, když učil autoritativně prostřednictvím dopisů, proč by ho nemohl ochránit před omyly, když vystupoval jako autorita Církve osobně a ústně! A podobně, když toto mohl Bůh učinit s Petrem - a s ostatními apoštoly, kteří sepisovali Písmo - proč by to nemohl udělat také s jejich pokračovateli, zvláště když mohl předvídat anarchii, která by vznikla, kdyby tak neučinil.

A navíc, jak bychom si mohli být jisti tím, že samotných dvacet sedm kanonizovaných knih Nového zákona je neomylným Slovem Božím, když by to byli právě omylní papežové a omylné cirkevní sněmy, kteří vytvořili neomylný kánon?“

(Scott Hahn, Naše cesta do Katolické Církve)

Bez tohto posledného ohnivka, ako veľmi dobre vyjadril Scott Hahn, by nám bola Biblia, hoci aj just neomylná, nanič, vždy by sme sa pohybovali len v rovine mienok čo asi tak Biblia vlastne presne myslí a hovorí, ale nie v oblasti neomylných pravdy.

Skúsenosť to jasne ukazuje.

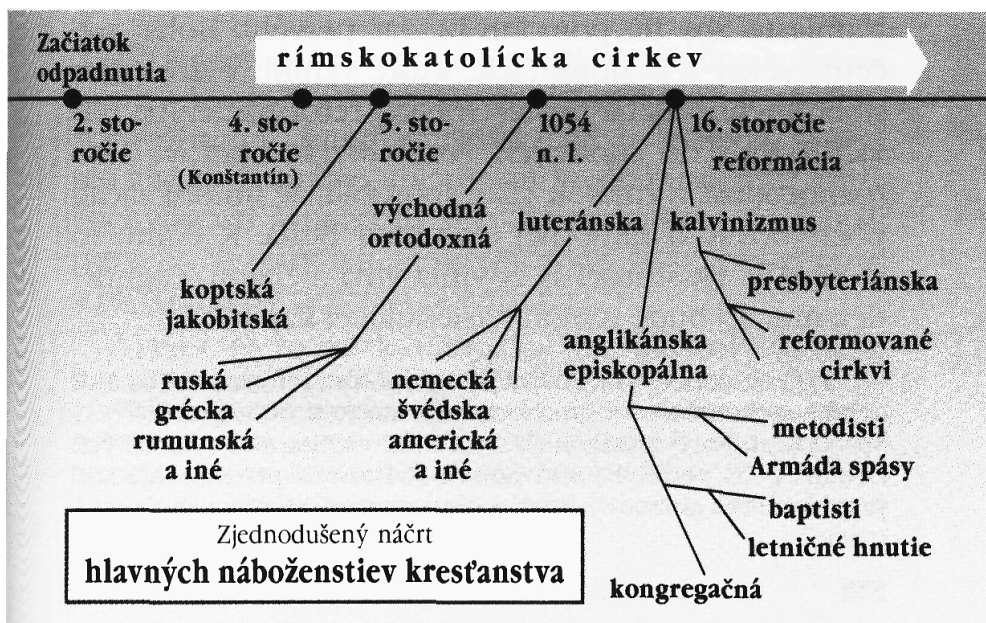
A to ani nehovoriac o tom, že by sme vôbec nemali žiadnu istotu, či táto Biblia (a jej jednotlivé časti) vôbec je Božím slovom!

Takže ako kritický človek verím...

V čo teda ako kritický človek verím? Verím v nasledovné:

- **Žil Ježiš Kristus.** To je jasne a nepochybne doložený FAKT.
- **Konal znamenia a zázraky** – vrátane nepochybniteľného zmŕtvychvstania – ktoré bez najmenej pochybnosti dokazujú, že naozaj hovoril v MENE BOHA – a teda **naozaj bol BOŽÍM SYNOM** a zvestoval BOŽIE SLOVO. To je tiež FAKT.
- Viem, že **tento Ježiš založil inštitúciu, ktorú poveril, aby v Jeho mene a s Jeho garanciou spoľahlivosti a pravdivosti ďalej ohlasovala Jeho slovo.** Aj to je FAKT, jasne doložený v biblických i mimobiblických prameňoch.
- **Je takisto historickým FAKTOM, že táto inštitúcia dokázateľne existuje v katolíckej cirkvi a jej učiteľskom úrade** – a je FAKTOM, že za celých 2000 rokov svojej existencie tento úrad nikdy neurobil žiaden krok, ktorý by nám dal možnosť o tejto jeho charizme neomylnosti nejako reálne a odôvodnene pochybovať.

*Je pikoškou, že tento fakt historickej continuity Katolíckej Cirkvi chtiac-nechtiac uznávajú aj Svedkovia Jehovovi, svedčí o tom ich vlastný náčrt z knihy *Ludstvo hľadá Boha*:*

- **Je historickým a spoľahlivým FAKTOM, že táto Cirkev svojou autoritou, ktorú od Boha má, schválila knihu, známu ako Nový zákon** (ktorý sama pod vedením Ducha napísala) **ako autentické, spoľahlivé a neomylné Božie slovo.**
- **PRETO MÔŽEM** s čistým srdcom a plnou dôverou vziať do ruky Bibliu a čítať ju ako skutočné a neomylné Božie Slovo!

Čo ale keby som bol Svedkom Jehovovým?

No, keby som bol Svedkom Jehovovým, mal by som jasný a veľký problém. Poďme si ho vysvetliť pekne po kúskoch.

„Sola Scriptura“

Svedkovia Jehovovi, ktorí sa odštiekli od Adventistov, ktorí sa zase odštiekli od Metodistov, ktorí pochádzajú z Anglikánskej episkopálnej cirkvi, ktorá sa odštiekla od Katolíckej cirkvi v 16. storočí, zdedili po svojich evanjelických predkoch jednu dôležitú zásadu, ktorá sa volá „Sola Scriptura“, v preklade „Iba Písmo“.

Táto zásada hovorí, že JEDINÝM ZDROJOM Božieho slova a Božieho zjavenia je len a jedine BIBLIA a nič viac! Takže všetko, čo Boh chcel povedať, povedal len a jedine v Biblii a mimo Biblie žiadne Božie slovo, Božie zjavenie NEJESTVUJE.

Táto zásada má ale niekoľko slabín...

Je zásada „Sola Scriptura“ biblická?

Svedkovia Vám na túto tému vyťahnu pravdepodobne nasledovné argumenty:

„¹⁵ Od útleho detstva poznáš Sväté písma, ktoré ti môžu dať poučenie na spásu skrze vieru, ktorá je v Kristovi Ježišovi. ¹⁶ Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na poučanie, na usvedčovanie, na nápravu a na výchovu v spravodlivosti, ¹⁷ aby bol Boží človek dokonalý a pripravený na každé dobré dielo.“

(2 Tim 3,15–17)

Tento výrok je pekný, ale NIČ nehovorí o tom, že IBA BIBLIA a nič iné je Bohom inšpirované! Hovorí len, že Písmo (a Pavol má dokonca na mysli zjavne Starý Zákon a nič viac) je Bohom inšpirované. Tomu v pohode a od počiatku veria všetci Katolíci od čias Ježiša Krista.

Možno nájdú ešte niečo iné, napríklad:

„¹ Nech nás takto každý pokladá za Kristových služobníkov a správcov Božích tajomstiev. ² A od správcov sa už vyžaduje, aby bol každý verný. ³ No mne naozaj málo záleží na tom, či ma súdite vy alebo iný ľudský súd. Ani sám seba nesúdim, ⁴ lebo nie som si ničoho vedomý, ale to ma neospravedlňuje. Pán je môj sudca. ⁵ Preto nesúďte nič predčasne, kým

nepríde Pán. On osvetlí, čo je skryté v tme, a vyjaví úmysly srdc. Vtedy každý dostane pochvalu od Boha.⁶ Ale v tomto, bratia, **vzal som za príklad seba a Apolla kvôli vám, aby ste sa na nás poučili, že „niet nad to, čo je napísané“, aby ste nehorlili jeden za druhého proti inému.**⁷ Ved' kto ti dáva vyniknúť?! Čo máš, čo si nedostal? A keď si dostal, čo sa chvasceš, akoby si nebol dostal?“

(1 Kor 4,1–7)

V tomto texte však Pavol v žiadnom prípade nehovorí o tom, že by Božie zjavenie bolo iba v Písme (v čase písania tohto listu to bol iba Starý Zákon), ved' sám práve ohlasuje Božie slovo, ktoré „napísané“ nie je...

Ale inak je faktom, že **zásada „sola Scriptura“ naozaj nikde v Biblii obsiahnutá nie je!** Znova je tu svedectvo Scotta Hahna, ktorý na tento fakt ako protestant narazil a hovorí:

Když jsem jel večer po dálnici domů, zíral jsem na hvězdnatou oblohu a bědoval: „Bože, co se to děje? Na kterém místě v Bibli je potvrzen princip sola scriptura - pouze Písmo?“

Protestante vystavěli svou revoltu proti Římu na dvou pilířích: první se už zhroutil³ a druhý se otrásal. Nahánělo mi to strach. Celý týden jsem strávil studiem tohoto problému. Nikam jsem se nedostal. Zavola jsem několika přátelům. Ani to nepomohlo. Nakonec jsem zatelefonoval dvěma teologům, kteří patřili k těm nejlepším v Americe a ještě některým svým bývalým profesorům. Ti, se kterými jsem tento problém konzultoval, byli šokováni tím, že jsem takovou otázku vůbec položil. A byli ještě více ohromeni tím, že jsem nebyl spokojen s jejich odpověďmi.

Jednomu z nich jsem řekl: „Možná trpím ztrátou paměti, ale nějak jsem zapomněl základní důvody, proč věříme, že Bible je naší jedinou autoritou.“ „Scotte, taková hloupá otázka!“ zněla reakce. „Tak mi dej aspoň hloupou odpověď.“ „Scotte, skutečně není možné prokázat princip sola scriptura z Písma samotného. Bible záměrně nikde neprohlašuje, že je pro křesťana jedinou autoritou. Jinými slovy, Scotte: princip sola scriptura je svou podstatou historickým vyznáním protestantských reformátorů, namířeným proti katolickému nároku, tvrdícímu, že křesťan je vázán autoritou Písma včetně autority Církve a církevní Tradice. Pro nás je sola scriptura spíše teologický předpoklad, ze kterého vycházíme, než že by to byl dokázaný úsudek.“

(Scott Hahn, *Naše cesta do Katolické Církve*)

Takže tu máme dilemu:

- **Alebo zásada že IBA V BIBLI JE BOŽIE ZJAVENIE A NIKDE INDE zjavená Bohom mimo Biblie – ale potom popiera samu seba!**
- **Alebo je táto zásada iba MIENKOU, ktorá nie je ničím podložená, naopak existuje spústa dôkazov, že je to presne opačne:**

³ Zásada „Sola Fide“, čiže človek je spasený iba vierou, bez ohľadu na skutky.

- „¹⁵ A tak teda, bratia, stojte pevne a držte sa učenia, ktoré ste prijali či už slovom a či naším listom.“ (2 Sol 2,15). Pavol tvrdí, že jeho slovom odovzdané Božie Zjavenie je úplne rovnocenné tomu, čo napísal.

- „² Chválim vás, že vo všetkom na mňa pamätáte a zachováate moje učenie, ako som vám ho odovzdal.“ (1 Kor 11,2) – zase príklad ústne odovzdaného Božieho zjavenia.

- Nakoniec je tu samotný Ježišov zámer: „¹⁴ Napokon sa zjavil samým Jedenástim, keď sedeli pri stole, a vyčítal im neveru a tvrdosť srdca, že neuverili tým, čo ho videli vzkrieseného. ¹⁵ A povedal im: „Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu. ¹⁶ Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený; ale kto neuverí, bude odsúdený. ¹⁷ A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať zlých duchov, budú hovoriť novými jazykmi, ¹⁸ hady budú brať do rúk a ak niečo smrtonosné vypijú, neuškodí im; na chorých budú vkladať ruky a tí ozdravejú.“ ¹⁹ Keď im to Pán Ježiš povedal, vzatý bol do neba a zasadol po pravici Boha. ²⁰ Oni sa rozišli a všade kázali. Pán im pomáhal a ich slová potvrdzoval znameniami, ktoré ich sprevádzali.“ (Mk 16,14–20). Ježiš neprikazuje svojim učeníkom sadnúť si a spísať Bibliu, ktorú potom budú čítať, rozdávať a vysvetľovať. Posiela ich ústne ohlasovať Slovo a Zjavenie Boha!

- Túto zásadu ďalej veľmi jasne osvetľuje Pavol, keď svojmu žiakovi Timotejovi píše: „¹ Ty sa teda, syn môj, upevňuj v milosti, ktorá je v Kristovi Ježišovi. z A čo si počul odo mňa pred mnohými svedkami, zveruj spoľahlivým ľuďom, ktorí budú schopní učiť aj iných.“ (2 Tim 2,1).

Prečo by som teda mal veriť (bezvýhradne, ako Božiemu slovu) niečomu, čo je len obyčajnou, relatívne neskorou ľudskou mienkou (c. 1 600 rokov po Ježišovi), ktorá nakoniec odporuje tomu, čo o kresťanstve a apoštoloch vieme a odporuje tomu, čo hovorí Biblia samotná?

Svedkovia ale tejto nebiblickej zásade veria.

A to im pripravuje ďalšie dva problémy... Veľmi veľké problémy!

Môže Biblia svedčiť sama o sebe?

To je druhá otázka. Pretože na otázku, či Biblia je Božím slovom, Svedkovia uvedú nasledovné výroky:

„¹⁵ Od útleho detstva poznáš Sväté písma, ktoré ti môžu dať poučenie na spásu skrze vieru, ktorá je v Kristovi Ježišovi. ¹⁶ Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na poučanie, na usvedčovanie, na nápravu a na výchovu v spravodlivosti, ¹⁷ aby bol Boží človek dokonalý a pripravený na každé dobré dielo.“

(2 Tim 3,15–17)

a potom ešte:

„¹ Zjavenie Ježiša Krista, ktoré mu dal Boh, aby ukázal svojim služobníkom čo sa má

onedlho stat', a po svojom anjelovi ho poslal a naznačil svojmu služobníkovi Jánovi. ² A tento dosvedčil Božie slovo a svedectvo Ježiša Krista; všetko, čo videl.“

(Zjv 1,1n)

Avšak... sú tu ohromné problémy:

- „*Celé Písmo je Bohom inšpirované...*“ – **čo má Pavol na mysli pod tým „celým Písmom“?** V jeho dobe sa tým myslel Starý zákon. O Novom zákone to teda nehovorí vôbec nič...
- **Ak tým Pavol aj myslel Nový zákon – čo presne tým myslel?** Nový Zákon je zbierka 27 samostatných kníh. Na ktoré z nich sa toto vyjadrenie vzťahuje – ak sa vôbec vzťahuje? Niektoré z nich v tom čase, keď písal tento list, zrejme ešte ani neboli spísané a dokončené. Čo s nimi?
- A potom... **ako vieme, že táto Pavlova mienka je Božím zjavením?** A že tento list, ktorý práve Pavol píše, je naozaj Božím slovom a súčasťou Biblie? Odkiaľ to máme potvrdené? Zatiaľ, kým to nie je potvrdené, je to *len a len* Pavlova osobná mienka, nič viac!
- „*Zjavenie Ježiša Krista, ktoré mu dal Boh...*“ – **to je zase rovnako Jánov názor.** Ján si myslí, že to, čo napísal, mu vnukol Boh. V poriadku. Ako sme videli, takmer 400 rokov si spústa kresťanov rovnako legitímne myslela, že to tak nebolo... Ale aj keby bol Jánov názor pravdivý – **vzťahuje sa len a jedine na jeho knihu Apokalypsa, čiže Zjavenie.** A stále je to len Jánov názor, nič viac...
- **Najzávažnejšia je ale otázka: MÔŽE BIBLIA DOSVEDČOVAŤ SAMU SEBA?**

V Evanjeliách je pekná veta, ktorú hovorí Ježiš:

„Ak vydávam svedectvo o sebe len ja sám, moje svedectvo nie je pravdivé.“

(Jn 5,31)

Je to samozrejmé, nazýva sa to totiž *dôkaz kruhom*. Lepšie to pochopíme na tomto príklade:

Predstavte si, že sa teraz postavím a poviem:

- Som Boží syn a moje slovo je absolútna pravda!

Veríte mi?

Predstavte si, že by teraz niekto povedal:

- Verím ti, že si Boží syn!

A keby som sa ho opýtal:

- A prečo veríš, že som Boží syn?

A on by odvetil:

- No predsa preto, lebo si povedal, že si Božím synom!

A ja:

- *A prečo si myslíš, že to, čo som povedal, je pravda?*

A on by odvetil:

- *No preto, lebo si Boží syn a Boží syn nemôže klamať!*

A keby som sa ho znova opýtal:

- *A prečo veríš, že som Boží syn?*

A on:

- *No preto, lebo si to povedal...*

a tak ďalej.

Je to dôkaz, ktorý dokazuje sám seba – a teda nič nedokazuje: *Verím, že niekto je Božím synom preto, lebo to o sebe prehlásil. A verím tomuto jeho prehláseniu preto, lebo verím, že je Boží syn. Absurdné, že?*

Lenže presne toto sa deje, keď sa snažíme dokázať z Biblie, že Biblia je Božie slovo:

- *Veríš, že Biblia je Božím slovom?*

- *Verím!*

- *A na základe čoho tomu veríš?*

- *Na základe toho, že je to napísané v Biblii.*

- *A prečo veríš, že to, čo je napísané v Biblii, je pravda?*

- *Lebo je to Božie slovo!*

- *A prečo veríš, že Biblia je Božie slovo?*

- *Lebo je to v nej napísané!*

- *A prečo veríš tomu, čo je v nej napísané?*

- *No predsa preto, že je Božím slovom!*

atď.

Takýmto spôsobom môžeme „dokázať“ čokoľvek. Predstavte si, že vezmem papier a napíšem naň: *„Tento príkaz je Božím inšpirovaným zjaveným Božím slovom, ktoré hovorí: Veru, veru, hovorím Vám, ak nebudete jesť špenát a piť Baldovskú vodu, nevojdete do Božieho Kráľovstva!“* Podľa tohto „dôkazu“ ním naozaj byť musí, pretože to sám o sebe hovorí – a keďže je Božím slovom, tak sa nemôže myliť, ale musí to byť pravda – a teda naozaj musí byť Božím slovom... Takže ideme kupovať Baldovskú vodu a špenát, ako nám to prikazuje nespochybniteľný Boží príkaz 😊

Jestvujú kritériá inšpirovanosti Biblie?

Tento fakt si zrejme uvedomili aj Svedkovia Jehovovi, preto sa pokúsili dokázať inšpirovanosť Biblie iným spôsobom. Pokúsili sa stanoviť kritériá, ktoré by mali dokázať jej Božský, inšpirovaný pôvod.

Podľa Svedkov Jehovových dôkazom toho, že Biblia je Božím slovom, je to, že spĺňa nasledovné kritériá:

- **Je plná proroctiev, ktoré sa splnili**
- **Tam, kde hovorí o veciach, ktoré vedecký výskum objavil až neskôr, ukázal sa jej obsah z hľadiska vedy správnym**
- **Veľký význam má jej vnútorný súlad**
- **Hovorí veci, ktoré sú dôležité pre ľudský život**
- **Je starobylá**
- **Napriek snahe o zničenie pretrváva**

Podme sa na tieto kritériá pozrieť podrobnejšie.

1) KTO STANOVIL TIETO KRITÉRIÁ?

Sú to kritériá stanovené Bohom – alebo len ľudské predpoklady a špekulácie?

Samozrejme, **sú to len špekulácie ľudí**. Vo svetle toho, že v Evanjeliách nie je ani zmienka o tom, že by mal Ježiš, alebo apoštoli v úmysle niečo také ako *Nová zákon* napísať, je stanovovanie kritérií, ktoré by mali rozhodovať, čo do neho patrí a čo nie naozaj odvážna.

Ale aj keby odvážna nebola – odkiaľ máme istotu, že *práve tieto* kritériá sú kritériami a potvrdeniami toho, že dané knihy sú Božím zjavením?

Istú hodnotu by mohli mať vtedy, keby bolo jasné, že *nijak inak* než priamym Božím zásahom nie je možné dané kritérium vysvetliť. Je to naozaj tak?

2) NAOZAJ NUTNE DOSVEDČUJÚ INŠPIRÁCIU BOHOM?

• PROROCTVÁ

To je silný argument. Lenže...

- Americkí indiáni mali proroctvo o tom, že raz do ich krajiny prídu bieli bradatí muži a spôsobia koniec ich civilizácie. Splnilo sa v okamihu, keď sa v Ameriku vylodili conquistadori, ako bolo Cortéz, či Pizarro. Znamená to, že indiánske legendy máme zaradiť do Biblie?

- Edgar Cayce predpovedal mnohé veci, hovorilo sa mu „spiaci prorok“. Znamená to, že aj jeho dielo treba zaradiť do Biblie?

Všetky tieto príklady dokladajú (a je ich omnoho viac), že proroctvo síce naznačuje na ak už nie *nadprirodzený*, tak *mimoprirodzený* pôvod. V žiadnom prípade však nestanovuje, že by vždy a zásadne pochádzalo od Boha. Dôkaz podobnej situácie spomína aj Biblia

samotná:

„¹⁶ *Keď sme sa šli zasa modliť, stretli sme akúsi dievčinu, ktorá mala veštekého ducha a veštením prinášala svojim pánom veľký zisk.* ¹⁷ *Chodila za Pavlom a za nami a vykrikovala: "Títo ľudia sú služobníkmi Boha, Najvyššieho, a zvestujú vám cestu spásy."* ¹⁸ *A robila to mnoho dní. Pavla to dohnevalo, obrátil sa a povedal duchu: "V mene Ježiša Krista ti rozkazujem, aby si z nej vyšiel!" A v tej hodine vyšiel.*“

(Sk 16,16–18)

Hľa, prorokovanie, ktoré pochádza od Diabla, nie od Boha!

A potom je tu ešte jedna vec:

Proroctvá sú dôkazom len vtedy, ak sa splnili. Množstvo SZ i NZ proroctiev sa ešte nesplnilo. Ak sa nesplnia, budú dôkazom toho, že knihy, v ktorých sú, nie sú od Boha. Ak by sme teda svoju vieru v božský pôvod Biblie postavili na proroctvách, tak potom by sme ju nesmeli prijať skôr, kým sa všetky naozaj nenaplnia – a to bude až na konci sveta!

• SÚLAD S VEDOU

Svedkovia uvádzajú v knižke „Rozhovory z Písma“ tri dôkazy tohto súladu:

- TVRDENIE, ŽE SVET BOL STVORENÝ – hmmm, ktoré náboženstvo to netvrdí? V dobe a okolí vzniku Genezis, ktorá to tvrdí, to tvrdilo úplne *každé* náboženstvo! Znamená to, že všetky sú Bohom inšpirované?

- TVAR PLANÉTY ZEM – v Iz 40,22 sa hovorí: „*On tróni nad okruhom zeme, - jej obyvatelia sú ako kobyľky - on rozľahuje s'á závoj nebesá a rozprestiera ich ako obytný stan.*“ Tvrdia, že v tomto texte je zem opísaná ako guľa. No... Ak pominieme predstavu nebies, ktoré sú rozťahnuté ako stan nad zemou ☺ ... V hebrejčine použité slovo *chúg* znamená *okruh*, nie guľu! Môže ešte znamenať *klenbu* a v tomto význame sa používa v spojení so slovom na označenie nebies, ale isto neznamená guľu. V tom je podstatný rozdiel! Takže v tomto poňatí je Zem alebo *okružla doska*, alebo *kopec*, vydutý z jednej strany a postavený na doskovitej základni – ale isto nie guľa! Aj preto je toto slovo do LXX logicky preložené gréckym slovom *gyros* – prstenec, kruh.

- ZAJAC JE PREŽŪVAVEC – až v 18. storočí vedci dokázali, že naozaj je, dovtedy sa myslelo, že sa Biblia v tomto bode líši. To je pekné – ale naozaj je na podobný poznatok potrebná inšpirácia od Boha?

Vážne, ste presvedčení, že nič z toho nie je možné poznať bez toho, aby to ľudom zjavil všemohúci Boh???

V tom prípade Egyptské pyramídy, ktoré boli postavené s ohromnými znalosťami techniky, matematiky, vedy a zručnosti a sú vskutku nadľudským dielom, sú tiež dielom a dôkazom ich božského pôvodu?

Bergier vo svojej knihe hovorí na adresu istého arogantného „vedca“: „*Divosi postihnutí nákazlivými chorobami jedia hubu nazvanú penicillium notatum - vraj sa usilujú*

imitatívnou mágiou zvyšovať svoju moc tým, že do seba dostanú falický symbol.“ (Ráno kúzelníkov) Dnes vieme, že v skutočnosti užívali penicilín. Veda ich vieru potvrdila. Znamená to, že boli aj oni inšpirovaní Bohom?

A čo indické mýty, ktoré sa prekvapivo kryjú s predstavou rozpínajúceho sa vesmíru? Sú preto inšpirované Bohom?

A čo egyptské lekárske poznatky, ktoré si odovzdávali tamojší kňazi a boli súčasťou egyptského náboženstva. Tiež je Bohom inšpirované?

A čo tichomorské mýty, ktoré presne opisujú satelity Marsu? Opisuje ich aj Jonathan Swift vo svojich Gulliverových cestách – predtým, než boli objavené, a to neprehliadnuteľne presne! Znamená to, že aj Gulliverove cesty by mali byť súčasťou Biblie?

• VNÚTORNÝ SÚLAD

Celú Bibliu tvorí zhruba 72 kníh (podľa toho, ako sa rozdelia). To, že sú vo vnútornom súlade, potvrdzuje jej božský pôvod.

No, na to sa dajú povedať len dve veci:

- **NORMATÍVNA FUNKCIA CHRÁMU** samozrejme zabezpečila, aby do Biblie neboli pridané knihy, ktoré by odporovali tomu, čo v Biblii už bolo. Isto ste si všimli, že presne takto postupovali až do synody v Hippo aj kresťania: čo sedelo, to mali tendenciu zaradiť. Čo odporovalo už prijatým knihám, to odmietli ako nespoľahlivé a bludné. Vnútorný súlad je preto úplne prirodzený, divné by bolo, keby nebol. Napriek tomu ale ani najmenej nevyžaduje Božský zásah.

- **NAOZAJ SÚLAD?** To je druhá otázka. Je Biblia naozaj v dokonalom súlade sama so sebou tak, ako by si to samotní svedkovia želali?

Skúste si porovnať tieto texty:

SPRÁVA O JUDÁŠOVOM KONCI:

Skutky 1:15-19 15 V tých dňoch vstal Peter uprostred bratov - bolo tam zhromaždených asi stodvadsať ľudí - a povedal: 16 "Bratia, muselo sa splniť Písmo, kde predpovedal Duch Svätý ústami Dávida o Judášovi, ktorý bol vodcom tých, čo zajali Ježiša; 17 patrilo do nášho počtu a dostal podiel na tej istej službe. 18 On nadobudol pole z odmeny za nepravosť. Spadol dolu, rozpukol sa a vyšli z neho všetky vnútornosti. 19 Dozvedeli sa o tom všetci obyvatelia Jeruzalema, a preto pole nazvali vo svojej reči Akeldamach, to znamená Pole krvi.

Matúš 27:3-8 3 Keď zradca Judáš videl, že Ježiša odsúdili, ľútosťou pohnutý vrátil tridsať strieborných veľkňazom a starším 4 so slovami: "Zhrešil som, lebo som zradil nevinnú krv." Ale oni odvetili: "Čo nás do toho? To je tvoja vec!" 5 On odhodil strieborné peniaze v chráme a odišiel; a potom sa šiel obesiť. 6 Veľkňazi vzali peniaze a povedali: "Neslobodno ich dať do chrámovej pokladnice, lebo je to cena krvi!" 7 Dohodli sa teda a kúpili za ne Hrnčiarovo pole na pochovávanie cudzincov. 8 Preto sa to pole až do dnešného dňa volá Pole krvi.

KOLKO STÁLO AERUNOVO HUMNO?

2 Samuelova 24:21-25 1 Areuna sa opýtal: "Prečo prichádza môj kráľovský pán k svojmu sluhovi?" Dávid odpovedal: "Aby som kúpil od teba humno. Chcem postaviť Pánovi oltár, aby sa rana vzdialila od ľudu." 22 Areuna povedal Dávidovi: "Nech kráľ vezme a nech obetuje, čo uzná za dobré. Pozri, voly, mláťačka, jarmá volov na drevo! 23 To všetko dáva, kráľu, Areuna kráľovi." Areuna ešte povedal kráľovi: "Pán, tvoj Boh, nech ti je milostivý!" 24 Kráľ odpovedal Areunovi: "Nie, chcem to od teba kúpiť za peniaze. Neobetujem predsa Pánovi, svojmu Bohu, celopaly zadarmo!" **Potom Dávid kúpil humno a voly za päťdesiat šeklov striebra.** 25 Dávid tam postavil Pánovi oltár a obetoval celopaly a pokojné obety. Vtedy sa Pán zmiloval nad krajinou a nákaza sa vzdialila od ľudu.

1 Kroník 21:22-26 Dávid povedal Ornanovi⁴: "Daj mi miesto, kde máš humno, chcem na ňom postaviť Pánovi oltár! Daj mi ho za plnú cenu, potom sa rana vzdiali od ľudu!" 23 Ornan povedal Dávidovi: "Vezmi si ho! A nech môj kráľovský pán urobí, čo uzná za dobré. Pozri, hovädá dám na celopal, mláťačku na drevo a pšenicu na nekrvavú obetu; to všetko dávam." 24 Ale kráľ Dávid odpovedal Ornanovi: "Nie, chcem to od teba kúpiť za plnú cenu. Nevezmem predsa pre Pána to, čo je tvoje, a neobetujem celopal zadarmo!" 25 **A tak dal Dávid Ornanovi za to miesto zlato o váhe šesťsto šeklov.** 26 Potom tam Dávid postavil Pánovi oltár, obetoval celopaly a pokojné obety a vzýval Pána, ktorý odpovedal ohňom z neba, (ktorý zoslal) na oltár zápalných obetí.

Svedkovia síce občas tvrdili, že v tých 600 šekloch je zarátaná aj pšenica a mláťačka (prvá cena je len za humno a voly) – ale aj keby, tak aj tak rozdiel medzi 50 šeklami striebra a 600 šeklami zlata je nenormálna! Pritom je jasné, že obe správy hovoria o konečnej cene. Predstava, že autor 2 Samuelovej z neznámej príčiny spomína iba zanedbateľne malú časť obrovskej sumy je krajne nelogická... Nehovoriac o tom, že 1 Kroník, ak ideme do dôsledkov, hovorí len o „tomto mieste“ – teda dokonca bez volov!

BRANNÁ MOC IZRAELA

2 Samuelova 24:9-10 9 A Joab odovzdal kráľovi počet sčítaného ľudu. **Izrael mal osemstotisíc bojovníkov, ktorí tasia meč, a Júdovcov bolo päťstotisíc mužov.** 10 Ale keď už spočítal ľud, bilo Dávidovi srdce. A Dávid hovoril Pánovi: "Veľmi som zhrešil tým, čo som urobil. Ale teraz, Pane, odpusť hriech svojho sluhu, lebo som konal veľmi hlúpo."

1 Kroník 21:5-8 5 A Joab odovzdal výsledok sčítania ľudu Dávidovi. **V celom Izraeli bolo milión stotisíc mužov, ktorí tasia meč, Júdovcov však bolo štyristosedemdesiatisíc mužov, ktorí tasia meč.** 6 Levitov a Benjamíncov nepočítal medzi nich, lebo Joabovi bol Dávidov rozkaz odporný. 7 Ani Bohu sa táto vec nepáčila a potrestal Izraelitov. 8 Vtedy Dávid hovoril Bohu: "Veľmi som zhrešil, keď som sa dopustil tej veci. Teraz však odpusť hriech svojho sluhu, lebo som konal veľmi nerozumne!"

AKO TO BOLO S PAVLOM?

Skutky 9:3-7 3 Ako šiel a blížil sa k Damasku, zrazu ho zalialo svetlo z neba. 4 Padol na zem a počul hlas, ktorý mu hovoril: "Šavol, Šavol, prečo ma prenasleduješ?" 5 On povedal: "Kto si, Pane?" A ten: "Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ. 6 Ale vstaň, choď do mesta a povedia ti, čo máš robiť." 7 **Muži, čo ho sprevádzali, stáli ako ohromení, lebo hlas počuli, ale nikoho nevideli.**

Skutky 22:6-9 6 Ale ako som šiel a blížil sa k Damasku, zrazu ma okolo poludnia zalialo jasné svetlo z neba. 7 Padol som na zem a počul som hlas, ktorý mi hovoril: "Šavol, Šavol, prečo ma prenasleduješ?" 8 Ja som odpovedal: "Kto si, Pane?" A on mi povedal: "Ja som Ježiš Nazaretský, ktorého ty prenasleduješ." 9 **Tí, čo boli so mnou, svetlo videli, ale hlas toho, čo so mnou hovoril, nepočuli.**

⁴ = Aeruna, len je jeho meno trochu inak preložené

Takže ani ten súlad nie je až taký úžasný, ako sa Svedkovia snažia tvrdiť...

• HOVORÍ VECI DÔLEŽITÉ PRE ŽIVOT

No, to keby mali byť Bohom inšpirované všetky knihy, ktoré hovoria veci užitočné pre život...

• JE STAROBYLÁ

No, to keby mali byť Bohom inšpirované všetky knihy, ktoré sú starobylé...

A potom, ako fungovalo toto kritérium v prípade Nového Zákona pre ľudí napríklad v 1. storočí, keď boli knihy Biblie ešte čerstvé – čerstvúčke?

A potom – znamená to, že každá nová kniha – keď zostarne – sa stane Božím slovom?

Podľa tohto kritéria by potom museli byť Božím slovom Vedy, Ilias a Oddysea, budhistické sútry, indiánske legendy,...

• NAPRIEK SNAHE O ZNIČENIE EXISTUJE

Hmmm... kto sa vlastne snažil kedy zničiť Bibliu?

Podľa Svedkov to bola katolícka Cirkev. Čo je smiešne:

- Keby Katolícka Cirkev chcela Bibliu zničiť, tak by ju jednoducho prestala opisovať a bolo by...

- Faktom je, že Biblia existuje až dodnes len a jedine preto, že ju Katolícka cirkev s obrovskou starostlivosťou celé stáročia verne a vytrvalo opisovala a rozmnožovala. V dejinách nepoznáme žiaden obdobie, keby sa niekto snažil zničiť Bibliu a vymazať ju z povrchu zeme.

- A KEBY AJ – znamená to, že každá kniha – napr. aj Mein Kampf – ktorú sa snažia potlačiť a zakázať a napriek tomu stále jestvuje, je Božím slovom?

3) KAŽDÁ KNIHA ZVLÁŠŤ...

Svedkovia sa snažia vzbudiť dojem, že Biblia je niečo ako jedna kompaktná kniha, ktorej božský pôvod dokazuje to, že sa v nej vyskytujú *všetky* tieto znaky *naraz*.

To je ale fikcia. Aj keď dnes kúpite Bibliu pekne zviazanú do jednej knižky, v skutočnosti by sa mala skôr volať „Zobrané biblické spisy“. Pretože napriek tomu, že sú jej knihy zviazané úhladne dohromady, stále je to zbierka približne 72 kníh, napísaných na troch kontinentoch v rozpätí stáročí, približne 40 rôznymi autormi.

Preto sa musíme najprv opýtať: KTORÉ Z NICH VLASTNE TÚ BIBLIU TVORIA?

To znamená, že týmito kritériami – ak by sme ich aj prijali – musí prechádzať

KAŽDÁ KNIHA ZVLÁŠŤ!

V tom prípade otázka vnútorného súladu vypadáva, veď keby nebola jedna kniha jedného autora v súlade sama so sebou, bolo by to poľutovaniahodné. Vlastne nám ostávajú len tieto kritériá, ktoré majú akú-takú výpovednú hodnotu:

- **proroctvá**
- **užitočnosť pre život**
- **vedecká presnosť**

Podme teda na to:

3 Jánov list	Proroctvá	☒
	Užitočnosť pre život	☒ ?
	Vedecká presnosť	☒
S tou „užitočnosťou“ je tiež trochu problém, pretože ten list toho naozaj až tak veľa nehovorí... Vari jediná veta: „Milovaný, nenasleduj zlé, ale dobré. Kto robí dobre, je z Boha; kto robí zle, Boha nevidel.“ – ale zase na to, aby sa kvôli tejto jednej vete stal “Božím inšpirovaným slovom” to asi nestačí... Vcelku podľa týchto kritérií by v Biblii naozaj nemal čo hľadať...		

Júдов list	Proroctvá	☒
	Užitočnosť pre život	☒
	Vedecká presnosť	☒
No, je tam toho o niečo viac... ale ak by to malo stačiť na zaradenie do Biblie, tak potom diela Sokrata či Platóna by tam mali byť na prvom mieste! Listu priťažuje aj to, že cituje knihy, ktoré do Biblie prijaté neboli ako hodnoverné pramene.		

Didaché	Proroctvá	☒
	Užitočnosť pre život	☒
	Vedecká presnosť	☒
V porovnaní s predchádzajúcimi dokumentmi obsahuje priam studnicu veľmi dobrých, jasných a kvalitných rád, užitočných pre život. Dokonca aj „súlad“ so zvyškom Nového Zákona je perfektný. Prečo teda Svedkovia túto knihu nikdy neprijali do Biblie, najmä keď je naozaj starobylá a podľa najstaršej tradície pochádza priamo od apoštolov?		

Kniha múdrosti	Proroctvá	☒
	Užitočnosť pre život	☒
	Vedecká presnosť	☒
Obsahuje jedno z najpresnejších a hlavne už splnených proroctiev o Ježišovi Kristovi: „ <i>Múdrosti 2:12-22</i> 12 Striehnime na spravodlivého, lebo je nám na ťarchu, protiví sa našim výčinom, vyčíta nám prestúpenia zákona, vytýka nám chyby proti výchove. 13 Honosí sa, že má znalosť o Bohu, nazýva sa synom Pánovým. 14 Žalobou je proti nášmu zmyšľaniu, už aj pohľad naňho je nám na ťarchu. 15 Veď je život jeho nepodobný ostatným, odlišné sú jeho chodníky. 16 Pokladá nás za spotvorených, bočí od ciest našich ako od nečistoty, blahoslaví koniec spravodlivých, chváliava sa, že Boh je mu otcom. 17 Pozrimeže, či sú jeho reči pravdivé, vidme, ako sa mu povodí. 18 Ak je totiž spravodlivý v skutku Božím synom, zastane sa ho a vytrhne ho z rúk odporcov. 19 Skúšajme ho potupou a mukami, aby sme poznali jeho pokojnosť a vyskúšali jeho pevnosť. 20 Odsúdme ho na smrť najpotupnejšiu, veď vraví, že sa mu dostane záchranu!“ 21 Takto uvažujú, lenže blúdia, lebo ich zaslepila ich nepravosť. 22 Nepoznajú Božie tajomstvá; nemajú nádej na odplatu za spravodlivosť, ani cenu čistých duší neuznávajú.“. Spoločne s múdrosťou a naučeniami pre život je ideálnym kandidátom na zaradenie do Biblie, o súlade, starobylosti a podobne ani nehovoriac. Dokonca patrí medzi tie, ktoré sa snažili ľudia zničiť – Evanjelici (aj Svedkovia) ju vyradili z ich Biblie, ale napriek tomu jestvuje (u Katolíkov i Pravoslávnych). Je teda ideálnym kandidátom na biblickú knihu. Prečo je teda Svedkovia na základe týchto kritérií neuznávajú za biblickú?		

Už s tohto vidieť, že ani Svedkovia neberú tieto kritériá vážne.

- Je to len akási zásterka, ktorou zastierajú fakt, že na otázku: „Prečo veríte, že Biblia je Božím slovom?“ by museli odpovedať zahanbujúcim: „Nevieme...“
- Prijímajú ako biblické knihy, ktoré spĺňajú len jedno kritérium, aj to to najvšeobecnejšie – sú „užitočné pre život“ – ale pritom nespĺňajú žiadne iné kritérium. Na základe toho by mohlo byť súčasťou Biblie 80% všetkých kníh, aké na zemi kedy napísané boli...
- A, súčasne, odmietajú knihy, ktoré tieto nimi vymyslené kritériá naozaj spĺňajú – len preto, lebo im tieto knihy „nesedia“ do krámu...
- V žiadnom prípade si nesmieme myslieť, že naozaj niekedy vzali tieto kritériá... potom preskúmali všetky diela na celej zemi... a potom *na základe toho* povedali: „Tak, TOTO je naozaj Biblia, Bohom inšpirovaná!“
- A KEBY to aj urobili – ako sme si už povedali, tieto kritériá, vymyslené ľuďmi, nemajú žiadnu hodnotu ako dôkazy toho, že knihy naozaj pochádzajú od Boha!

Otázka interpretácie

To, či je Biblia naozaj Bohom inšpirovaná, ale nie je posledný problém, ktorému Svedkovia čelia...

Odcitujme si ešte raz dva krátke úryvky Scotta Hahna:

„Od doby reformace až do současnosti vzniklo více než dvacet pět tisíc různých protestantských denominací a odborníci říkají, že každý týden vzniká dalších pět nových. Každá z těchto pětadvaceti tisíc si dělá nárok na to, že následuje Ducha svatého a autenticky rozumí Písmu svatému. Bůh sám ví, že za takového stavu věcí musíme potřebovat ještě něco víc. Když zakladatelé našeho národa vytvořili ústavu, nezůstalo jen u toho. Dovedete si představit, co bychom dnes měli, kdyby nám tehdy pře nechali ten stejný a dobrý dokument, co máme dnes, společně s příkazem typu „kž Washingtonův duch vede každého jednotlivého občana“? Měli bychom anarchii - což je v podstatě to, co my protestante máme, co se týče církevní jednoty. Místo toho nám zakladatelé našeho státu zanechali ještě něco kromě ústavy - dali nám vládu, složenou z prezidenta, Kongresu a nejvyššího soudu. Všechny tyto složky jsou potřebné k tomu, aby se ústava interpretovala a naplňovala.“ ...

„Dr. Gerstner na to neustále reagoval tvrzením, že katolická církevní Tradice, posvátné Podání, papežové a ekumenické církevní sněmy učily v rozporu s Písmem. „Ale v rozporu s čí interpretací Písma?“ zeptal jsem se.“

Biblia je jedna vec – je chápanie je vec druhá! Ako môžem mať istotu, že práve MOJE pochopenie Biblie je to správne???

- **Na svete je vyše 25 000 cirkví – a jednou z nich sú aj Svedkovia Jehovovi.**

- Všetky dôkladne poznajú Bibliu, študujú ju...
- Každá z nich verí niečomu inému.
- Ktorý NÁZOR je ten pravý?

Faktom je, že medzi Bohom a Bibliou na jednej strane a človekom na strane druhej musí byť ešte niečo – NIEKTO – kto zabezpečí, že moje pochopenie Pravdy bude naozaj isté a pravdivé. Niečo podobné Ústavnému súdu vo vzťahu k ústave.

Svedkovia sú jediní, ktorí (okrem Katolíkov) niečo podobné majú. Volá sa to „Prvý zbor“, alebo „Vedúci zbor“, resp. „Verný otrok“ a sídli v Ústredí SJ v Brooklyne. Lenže...

... lenže Svedkovia sami tvrdia, že tento zbor nie je neomylný. Po toľkých falošných doktrínach ani nič podobné veľmi tvrdiť nemôžu...

NAČO je potom ale OMYLNÝ Prvý zbor, keď to znamená, že aj jeho chápanie Biblie je LEN MIENKOU, ktorá môže byť chybná a skutočne sa aj ukazuje, že chybnou je? Načo mi je ďalší NÁZOR? Ja chcem poznať PRAVDU, skutočnú a neomylnú, nie nejaké MIENKY nejakých ľudí z Brooklynu!!!

Zhrnuté a podčiarknuté

Takže, ak by som to chcel zhrnúť, musel by som len zopakovať svoje úvodné tvrdenie:

„KEBY SOM SA STAL SVEDKOM JEHOVOVÝM, MUSEL BY SOM SA ZRIEKNUŤ BIBLIE A PRESTAŤ JU POVAŽOVAŤ ZA BOŽIE SLOVO.“

Už by som na to nemal ani najmenší dôvod!

Jediné miesto, kde môžem podobnú istotu mať, je Katolícka Cirkev.

- Alebo uverím, že Katolícka Cirkev je naozaj tá pravá – a argumenty svedčia v jej prospech;
- Alebo ju odmietnem – a potom je namieste odmietnuť celé kresťanstvo, pretože mimo nej je pravda pre mňa nedostupná a mienka je v tomto smere primálo.

Možno to znie až príliš radikálne, ale naozaj je to tak...